EMINESCIANA

Revista Colegiului National "Mihai Eminescu"
Baia Mare

Nr. 17, 2022

Profesori colaboratori:
Director: prof. Marius Crăciun
Director adjunct: prof. Adrian Bledea
Prof. Codruța Mureșan
Prof. Dana Monica Cândea
Prof. Mărioara Donca
Prof. Mihaela Jurje
Prof. Remus Filip
Prof. Mihaela Popan
Prof. Anca Gavra
Prof. Ramona Corina Fonai
Prof. Corina Onțiu
Prof. Laura Szebeni
Prof. Loredana Molnar
Prof. Romina Fisher
Prof. Rodica Mone
Prof. Alina Soreanu
Prof. Cristina Nedelea
Prof. Cristina Vișovan
Prof. Florentina Hanak
Prof. Liliana Rodica Feder
Prof. Camelia Silvia Duță
Prof. Cristina Incze
Prof. Andreia Lungu
Prof. Alina Mirela Andreicuţ
Bibliotecar: Ionela Hojda
Administrator patrimoniu: Adrian Marinel Crăciun
Administrator rețea: prof. Ramona Laura Bencze

ISSN 2065-9733

Coordonator: prof. Codruța Mureșan
Grafică şi tehnoredactare
Ramona Laura Bencze
Anca Roxana Alexan
Coordonator desene
Prof. Cristina Rettegi

Cuvânt înainte

Sub pecetea vremii ...

Director C.N.M.E., profesor Marius Crăciun

A mai trecut un an ...

Aşa cum mărturiseşte cronicarul *omul se află sub cârma vremii*, îndrăznesc să afirm, că omul se află sub cârma educaţiei. Iar cine, dacă nu şcoala, prin dascălii ei, e pregătită să asigure acel bagaj de cunoştinţe, atitudini, aptitudini, deprinderi atât de necesare elevului în parcursul său anevoios dinspre tinereţea timpurie spre maturitatea târzie. A trecut încă un an şcolar, o perioadă plină cu provocări, cu încercări, cu angajamente, cărora partenerii educaţionali le-au făcut faţă şi din care toţi au ieşit învingători.

Colegiul Naţional Mihai Eminescu este o şcoală cu tradiţie, parte a unui buletin de identitate educaţională a municipiului Baia Mare, o instituţie cu renume, al cărei prestigiu de şcoală europeană - cunoscut şi peste hotare – este asigurat, în fiecare an, de rezultatele deosebite la concursuri şi olimpiade şcolare judeţene, regionale, naţionale şi internaţionale, de reuşitele elevilor la examenul de bacalaureat şi la admiterea în învăţământul superior. Toţi cei implicaţi în acest demers depun eforturi susţinute, sacrifică timp şi energie, pentru ca reuşitele şi realizările să se cumuleze în fiecare semestru.

De altfel, misiunea şi viziunea C.N.M.E. situează instituţia de învăţământ în rândul şcolilor europene, care oferă moderne şi inovatoare oportunităţi de educaţie şi de instruire accesibile, care permit elevului să înveţe să ştie, să înveţe să facă, să înveţe să aplice, să înveţe să fie, să devină o persoană educată, pregătită pentru viaţă, ancorată în realitate şi într-o societate în continuă schimbare şi modernizare, deschisă tuturor provocărilor cărora să le facă faţă, responsabilă faţă de sine şi faţă de semeni, faţă de societate şi faţă de mediu. Instituţia, prin profesorii şi colaboratorii săi, dispune de pârghiile necesare pentru ca elevii să beneficieze de optime condiţii de studiu, de materiale moderne, de resurse tehnologice performante. Dezideratul comun este reuşita personală şi profesională a celui educat.

De asemenea, Colegiul este o echipă de profesionişti – dascălii, preocupaţi de asigurarea calităţii actului didactic, implicaţi activ în derularea procesului de predare-învăţare-evaluare.

Profesorii sunt surse inepuzabile de informaţii şi cunoştinţe, de susţinere, de încurajare, de motivaţie, insuflându-le constant elevilor ambiţia, determinarea, perseverenţa, curajul, fiind mereu atenţi la nevoile şi dorinţele tinerilor. Dascălii sunt asemeni unor apostoli, propovăduind cuvântul, învăţătura, sădind sămânţa înţelepciunii şi-a cunoaşterii în minţile copiilor dornici de a explora, de a căuta, de a descoperi. Felul cum aceşti peregrini apteri aleg să comunice cu elevii este remarcabil: cu cordialitate, cu tandreţe, cu dojana, cu duioşie, cu iubire. Comunicarea (predarea) lor este o comuniune, o poveste, al cărei tâlc se cuibăreşte în mintea discipolului, devenind parte a fiinţei lui, parte a propriului sistem de valori. Elevii Colegiului sunt mărturii vii ale arhitecţilor de destine. Curioşi, încurajaţi şi susţinuţi de dascălii lor, ei caută forme de manifestare artistică, pe care *Eminesciana* le-o oferă de 15 ani, revista – mozaic a liceului, în paginile căreia îşi găsesc loc elanurile tinereţii manifestate în poezie, proză, articole tematice, interviu, reportaje, cenaclul *Voci Eminesciene*, întâlnirile organizate în cadrul orelor de dirigenţie.

Domeniul educațional este, în acest context, unul care a demonstrat, că eforturile, indiferent de natura lor, nu rămân fără ecou. Școala românească, integrată unei societăți aflată într-o continuă dinamică, modelează caractere, pregătește aptitudini și formează competențe necesare integrării în societate. Elevul și dascălul se constituie într-un parteneriat viabil din care ambele părți ies câștigătoare: elevul păşeşte cu încredere, cu forțele proprii în momentul când lasă în urmă băncile școlii, iar dascălul rămâne cu satisfacția susținerii evoluției și propășirii țării prin ceea ce a format. Cu toate acestea, acest parteneriat trebuie să atragă încă un membru a cărui contribuție este, de cele mai multe ori, definitorie pentru parcursul ulterior al elevului, și anume familia. Toți acești factori contribuie la formarea unui viitor adult responsabil, cu aspirații, cu inițiative și cu reușite. Această izbândă constituie, de fapt, finalitatea muncii noastre, este ceea ce ne definește pe toți deopotrivă.

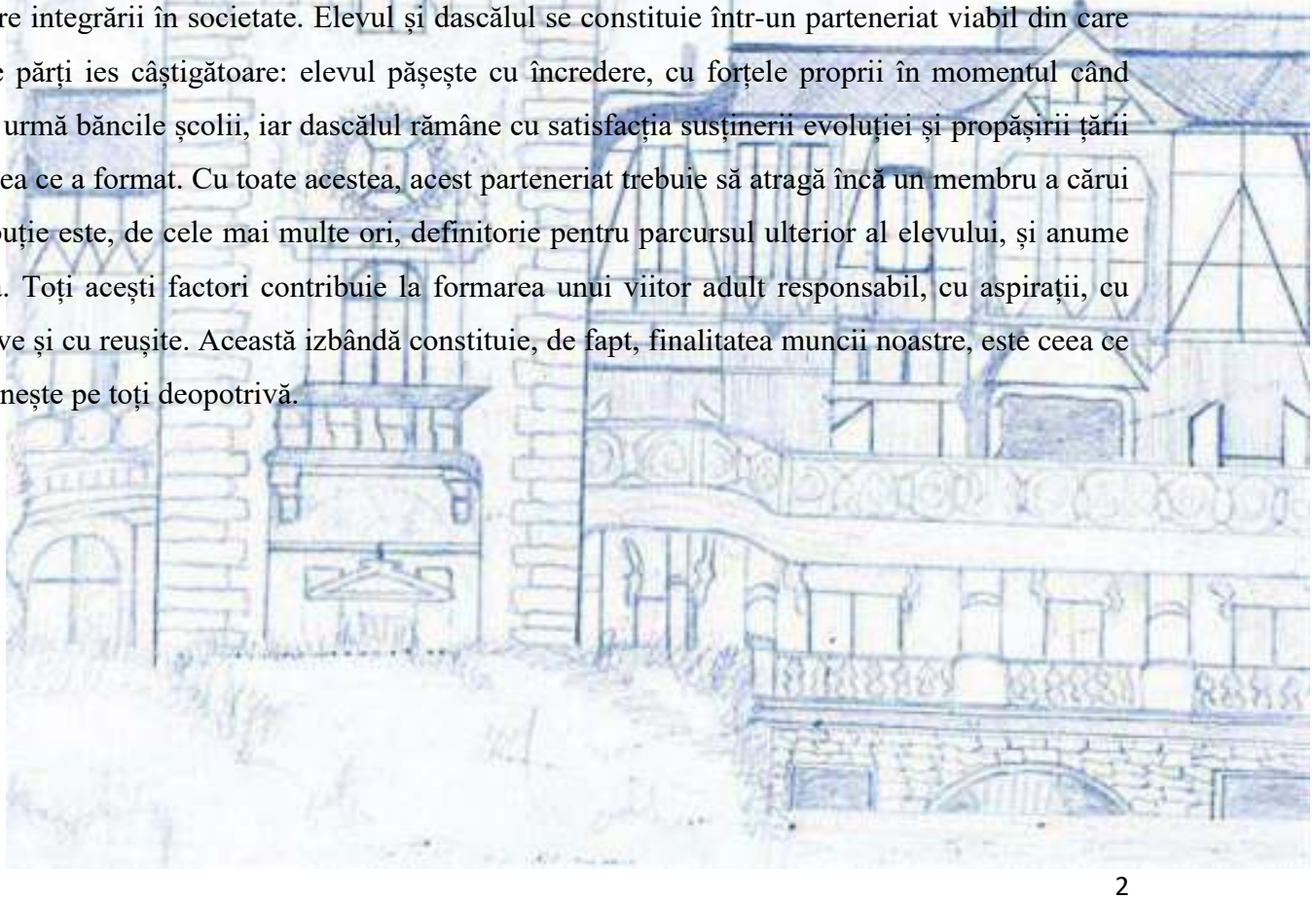

INTERVIU - Solemnitatea cuvântului -

cu Adrian Bledea, profesor de istorie şi dir. adj. al C.N.M.E.

-Meseria de profesor este pe cât de importantă, pe atât de dificilă. Ce beneficii găsiţi în profesia de dascăl şi ce sfaturi aţi oferi tinerei generaţii, care ar dori să urmeze această carieră?

- Profesia de dascăl este o meserie cu multe provocări, care presupune activități complexe și care necesită vocație. Eu consider, că nu are rost să vii în învățământ, dacă nu ai vocație, dacă nu îți place să lucrezi cu elevii, pentru că interacțiunea cu aceștia este, poate, partea cea mai importantă a activității didactice. Modalitatea în care comunici, în care transmiți informația elevilor poate fi la fel de importantă precum conținutul științific. Ideile și valorile, dacă nu sunt transmise elevilor într-un mod, care să le suscite interesul şi să îi facă atenți, se vor pierde. De aceea, zic eu, că dascălul facilitează procesul de învățare și, dincolo de faptul, că transmite niște cunoștințe, că formează niște competențe, are, în primul rând, rolul de a-l ajuta pe elev să descopere lucrurile importante despre el, despre lumea din jur și să îl orienteze în procesul de învățare.

În relaţia pe care profesorul o are cu elevii este foarte important ca el să fie cât mai natural, cât mai deschis. Dacă acesta se prezintă elevilor aşa cum este el, cu calități, dar și cu slăbiciuni şi lipsuri, pe care şi le recunoaște, le arată elevilor, că este un om ca şi ei. În acest fel, creează o legătură aparte cu elevii, o anumită intimitate care facilitează procesul de predare-învățare-evaluare.

De aceea afirm, încă o dată, că profesorul trebuie să aibă această plăcere de a lucra cu elevii, să găsească fericirea în lucruri care par mărunte, precum progresul unui elev, sclipirea din ochii săi şi satisfacţia de a contribui într-o măsură semnificativă la progresul elevilor.

- La ce vârstă aţi descoperit pasiunea pentru istorie şi ce v-a determinat să continuaţi pe acest drum?

- Pasiunea mea pentru istorie a început când eram în clasa a II-a sau a III-a. Atunci am luat contact cu primele manuale şi cărţi de istorie. Prima carte în acest domeniu, pe care am

răsfoit-o, a fost un manual de istorie de clasa a V-a, care m-a fascinat cu textele şi imaginile captivante. Din acel moment, a început interesul pentru istorie, care cu timpul a devenit tot mai profund. Istoria, iniţial, m-a captivat prin multitudinea de faţete, pe care le dezvăluie despre umanitate, treptat însă am descoperit valenţele formatoare ale acestei discipline pentru noi oamenii. Cu cât cunoaştem mai profund istoria, cu cât înţelegem mai bine trecutul, cu atât putem conștientiza mai bine prezentul şi putem într-o mai mare măsură să predictibilizăm viitorul.

- De-a lungul carierei, au existat evenimente care v-au marcat sau au avut un impact asupra dumneavoastră?

- Dacă stau să mă gândesc, un moment important a fost şansa de a mă titulariza la colegiul nostru, un liceu prin excelenţă umanist, în care disciplina pe care o predau este probă obligatorie la examenul de bacalaureat, ceea ce implică multă răspundere în demersul didactic, dar și oportunitatea de a mă apropia de elevi prin prisma disciplinei pe care o predau. De-a lungul carierei, am avut plăcerea de a lucra cu elevi pasionaţi de istorie, am avut plăcerea de a afla de la unii din elevii mei, că a început să le placă aceasta disciplină în urma interacţiunii, pe care au avut-o cu mine, ceea ce pentru mine a reprezentat o mare satisfacţie profesională. E foarte important, dacă reuşeşti sa te faci înţeles de către elevi, dacă reușești să le formezi competenţe, atitudini și aptitudini prin această disciplină, dar, mai ales, dacă reuşeşti sa le trezeşti dragostea pentru materia predată. De asemenea, am avut, de-a lungul anilor, elevi cu care am participat la numeroase concursuri și olimpiade la nivel judeţean sau naţional, unde au obținut rezultate meritorii, care m-au bucurat. Nu pot să uit de rezultatele frumoase, pe care le-au obţinut mulţi dintre elevii noştri la Bacalaureat, rezultate care sunt rodul muncii atât a elevilor, cât şi a profesorilor şi care au adus C.N.M.E. printre liceele de elită ale judeţului nostru.

- Cand v-aţi aflat la începutul carierei, v-aţi închipuit ca o să ocupaţi funcţia de director adjunct?

- La început, nu m-am gândit neapărat la acest aspect de a avea o funcţie de conducere. În debutul carierei şi în cea mai mare parte a acesteia, interesul meu a fost să devin cât mai bun din punct de vedere profesional şi să fac în aşa fel încât munca mea să fie apreciată de către cadrele didactice şi în primul rând de către elevi. Treptat, au loc schimbări în evoluţia fiecărei persoane şi am considerat, că experienţa profesională, pe care am acumulat-o, îmi permite să încerc să contribui la dezvoltarea educaţiei şi la progresul şcolii româneşti, la nivel local, prin asumarea acestei funcţii de răspundere. Bineînţeles, că noua calitate presupune să utilizezi şi să dezvolţi unele competenţe diferite de cele utilizate la catedră ca dascăl, astfel fiecare zi este o provocare.

- Ce atribute consideraţi ca fiind cele mai importante în atingerea ţelurilor?

- În opinia mea, cea mai importantă calitate pentru atingerea ţelurilor este determinarea. Chiar dacă nu eşti o persoană foarte talentată sau nu eşti un geniu într-un anumit domeniu, prin muncă, implicare şi dorinţă de perfecţionare poţi să devii mai bun şi să ajungi să excelezi. Întotdeauna am apreciat mai mult dorinţa de a munci decât talentul, cel din urmă fiind ceva cu care ne naştem, însă prin determinare şi perseverenţă orice om poate să devină bun în ceea ce face şi să îşi atingă scopurile. Bineînţeles, că determinarea şi munca trebuie să fie însoţite de mai multe calităţi, precum atitudinea pozitivă față de învățare, organizarea şi planificarea activităţilor, flexibilitate şi adaptare. În această societate globalizată, informațională, în care schimbările se petrec foarte rapid, cunoaşterea devine cel mai important bun al umanităţii şi cea mai importantă resursă care generează progresul. Consider, că e foarte important ca noi, ca indivizi, să fim cât mai flexibili, să acceptam, că nimic nu este stabil şi dacă vrem să ne adaptăm la realitățile în continuă transformare trebuie să avem această atitudine de a percepe schimbarea ca o oportunitate de care noi putem profita pentru a ne dezvolta și să fim dispuși să învățăm tot timpul.

- Pentru dumneavoastră, care sunt cele mai de preţ calităţi ale unui elev?

- Principalele calităţi ale unui elev, în opinia mea, ar trebui să fie dorinţa de cunoaştere și autodisciplina. Un elev, dacă este dornic de învăţare, dacă este curios şi dacă este disciplinat în demersul de învățare, poate obţine lucruri extraordinare, care să-i permită, după aceea, să acceadă la o carieră de succes.

- Pe lângă meseria de profesor, ce alte activităţi vă animă?

- Mereu am avut foarte multe zone de interes. Îmi este foarte greu să mă plictisesc. Întotdeauna găsesc ceva interesant sau plăcut în jurul meu, spre care să îmi aplec atenţia. Pot să spun, că am multe pasiuni. Pe unele reuşesc într-o mai mare măsură să le practic, pe altele mai puţin, deoarece nu am foarte mult timp liber. Îmi place, în special, să citesc atât istorie, cât şi literatură universală, să cunosc cât mai mult din tot ceea ce înseamnă fiinţa umană. De asemenea, de câţiva ani, mi-am dezvoltat o pasiune pentru pomicultură, îmi place să văd cum viaţa creşte şi se dezvoltă în jurul meu şi să am şi eu o contribuţie la acest lucru. Totodată, îmi place să ascult muzică, să vizionez filme artistice, să călătoresc și să fac sport. Pasiunea pentru studiu, lectură şi pentru istorie a fost de-a lungul existenţei mele cea mai importantă coordonată.

- Ce lecturi recomandaţi elevilor care citesc acest interviu?

- Lectura este o modalitate prin care noi ne dezvoltăm, ne formăm. Una dintre cărţile, pe care aş recomanda-o elevilor, este "*Istoria României*" scrisă de Bărbulescu, Deletant, Hitchins, Papacostea şi Pompiliu Teodor. Încurajez elevii să citească lucrări despre istorie la modul general şi despre istoria României în special, deoarece istoria şi trecutul ne creionează identitatea şi ne ajută să știm cine suntem şi de unde venim, iar dacă citim istorie universală, identitatea noastră se formează prin comparaţie cu alteritatea. Un alt domeniu, care mă pasionează, este literatura universală şi românească. Printre lucrările, care m-au sensibilizat şi care au avut un impact asupra mea, se regăsesc romanele: "*Mizerabilii"* de Victor Hugo, "*Crimă şi pedeapsă*" de Fiodor Dostoievski, "*Comedia umană*" de Honoré de Balzac, "*Divina comedie*" de Dante Aligheri şi totodată operele lui Shakespeare, care sunt mereu actuale, deoarece înfăţişează natura fiinţei umane, aşa cum a fost, este şi va fi întotdeauna. Toate acestea sunt opere, care mi-au marcat adolescenţa şi care au contribuit la formarea persoanei care sunt astăzi. Nu în ultimul rând, recomand tuturor elevilor să citească "*Noul Testament*", o operă religioasă cu învăţăminte extraordinare.

-Dacă ar trebui să adresaţi un mesaj elevilor şi profesorilor eminescieni, care ar fi acesta, luând în considerare experienţa acumulată şi timpul petrecut împreună?

- Mesajul meu către cadrele didactice şi către elevii colegiului nostru este acela, că este o mândrie şi o onoare să ne desfăşurăm activitatea în cadrul acestui liceu de prestigiu. Trebuie să încercăm prin tot ceea ce facem noi, atât profesorii, cât şi elevii, să contribuim la menţinerea unor standarde înalte vizavi de dezvoltarea colegiului nostru pe coordonate europene. Consider, că activitatea colegilor mei este foarte importantă pe acest drum dificil şi plin de provocări, de a face ca școala noastră să devină mai bună, mai performantă şi mai adaptată la nevoile comunității

locale. De asemenea, mesajul meu pentru elevii C.N.M.E. este ca aceştia să încerce, în fiecare zi, să devină o versiune mai bună a lor, să progreseze, să se bucure de aceşti ani de şcoală, care, poate, pentru unii vor reprezenta cei mai frumoşi ani ai vieţii. Totodată, le sugerez să accepte cât mai multe provocări, să se implice în diferitele proiecte, parteneriate şi activităţi extraşcolare, pe care le dezvoltă şcoala noastră. Toate acestea îşi pun amprenta asupra devenirii lor şi îi îmbogăţesc atât pe plan intelectual, cât şi pe plan moral şi sufletesc prin achiziționarea unor noi competențe, prin descoperirea unor oameni, situații și experiențe noi. Astfel, ei pot, în cei 4 ani petrecuți în colegiul nostru, să acumuleze un bagaj de competențe, aptitudini, atitudini, abilități și cunoștinte, care să le permită să aplice mai departe la orice instituție de învățământ superior. Le urez tuturor, atât dascălilor, cât și elevilor, multă dedicare și mult succes în acțiunile lor!

- Vă doresc mult spor, inspiraţie şi parte de reuşite, de realizări în plan profesional şi personal!

(interviu realizat de eleva Ciocotişan Raluca, din cls. a XII-a G; prof. coord. Codruţa Mureşan)

Voci Eminesciene – un cenaclu pentru elevii iubitori de artă și ispitiți de condei

Prof. dr. Cândea Dana Monica:

Spre finalul anului 2021, în preajma zilei de 1 Decembrie, o mână de elevi și profesori, încă intimidați de restricțiile pandemice, realizam prima întâlnire a Cenaclului Cultural „Voci Eminesciene", emoționați cu toții, atât de revederea față către față, cât și de perspectivele care se deschideau odată cu această inițiativă. Am semnalat atunci evenimentul în publicația electronică *eziarultau.ro*, de unde voi prelua câteva idei și pentru această pagină:

„*Cenaclul* este un proiect inițiat de un elev, Bogdan Vanca, din clasa a XII-a G. Susținut în demersul său de un grup de cadre didactice, prof. Andreicuț Alina, prof. dr. Cândea Dana Monica și prof. Rettegi Cristina, Bogdan a înaintat proiectul conducerii colegiului (director, prof. Marius Crăciun și director adjunct, prof. Adrian Bledea), care a apreciat inițiativa și i-a dat aprobare. Bogdan i-a avut alături, în organizarea pentru această primă întâlnire, pe colegii săi de clasă: Stan Răzvan, Bodea Alexandra, Oșan Adrian și Chelba Antonio.Lansarea cenaclului s-a realizat în spațiul CDI, coordonat de prof. documentarist Ramona Fonai, vineri, 26 noiembrie 2021. Tinerii știu că schimbarea poate veni doar prin inițiativa fiecărui individ, a lor înșiși, și par să-și asume integral acest rol de promotori ai valorilor și drepturilor românilor, ai demnității individuale și naționale. Elevul Adrian Oșan a punctat cu o voce limpede și într-un discurs liber, dar foarte bine articulat, ce înseamnă pentru români Ziua Națională și cum trebuie permanent reevaluate prioritățile proiectului social românesc. Îmbrăcată în straie strămoșești, Alexandra

Bodea a horit cu mult patos o melodie veche. Totul s-a petrecut sub semnul unei cumințenii rare a tinerilor, neobișnuite în zilele noastre, sub semnul purității morale și al naturaleței îngemănate cu simplitatea.”

Au urmat, din decembrie 2021 până în martie 2022, o serie de întâlniri la care, alături de elevii și profesorii cenacliști, a participat și scriitorul Gheorghe Pârja, dându-le acestora prilejul de a afla despre propria sa devenire ca poet, despre lumea literară românească și străină, despre tainele artei scriitoricești, încurajându-i să nu renunțe la încercările lor literare și la preocupările cultural-artistice. Tot domnia sa a fost acela care a răspândit vestea că ei *sunt* și că au o *voce*, care se vrea articulată și ascultată, prin editorialele publicate în cotidianul „Graiul Maramureșului”. Într-un articol despre cenaclu preciza: „*Țin să vă spun că prezența mea la eminescieni se face după principiul nunții maramureșene: dacă ești chemat, te duci!*”. Colaborarea a fost oficializată și prin parteneriatul semnat între Colegiul Național „Mihai Eminescu” și Reprezentanța Maramureș a Uniunii Scriitorilor din România, respectiv Asociația Culturală „Nichita Stănescu”, pe care jurnalistul le reprezintă.

Pe 16 decembrie 2021, Gheorghe Pârja scria: *„La Colegiul „Mihai Eminescu”, a primit botezul Cenaclul „Voci eminesciene*”. Într-o sală cu cărți și reviste literare, vreo 20 de elevi erau adunați la chemarea Poeziei. Recunosc, întâlnirea cu tinerii, care stau sub auspicii eminesciene, a fost un prilej de a mă privi într-o oglindă imaginară. Să rememorez tocmai ipostaze ale devenirii mele întru iubirea de poezie, pe când eram de vârsta lor. Eu îi priveam până la încredere în ochi. A venit rândul lor să se manifeste. La început mai timid, apoi în îmbrățișata relaxare. A început Camelia Maria Nistor, care a citit poeme din propriul ei volum de versuri – *Cheia către infinit* - apărut la Valea Vinului, în 2021. Patricia Felicia Pop își pune întrebări existențiale: *Ce este viața? Când începe? Cine suntem*

noi?. Lorena Micle, abordând formula eseistică, constată nevoia de cultură, nevoia de a fi noi. Flavia Miclăuș glosează pe tema iubirii, iar Maria Grek rostuiește premoniții despre vremea ce vine. Eduard Bognar scrie despre mamă, Adrian Oșan despre libertate. Au mai citit texte, lirice sau epice, Andreas Mureșan, Nicole Bărbuș, Ștefan Amarandei, Cristina Cionca, Cristina Kubaș."

La câteva zile de la momentul celebrării patronului onomastic și spiritual al colegiului mărturisea: „M-au fascinat sincer tinerii eminescieni, deoarece sunt de o previzibilă sobrietate, căutători de detalii mai puțin cunoscute în corpul subiectului, precișii în idei, convingători, curajoși. (…) În sală, susținând trăirea și implicarea elevilor, au fost directorul adjunct Adrian Bledea, și profesoarele Ramona Fonai, Monica D. Cândea și Alina Andreicuț. Profesorul Adrian Bledea, i-a îndemnat pe elevii săi să se apropie de poezie, de cultură. Eu le-am amintit despre adorația lui Nichita Stănescu pentru Eminescu. O întâlnire matură, emoționantă, de ținut minte. Spre folosul tuturor."

Cu ocazia premierii câștigătorilor concursului de creație „Eminescianul", jurnalistul scria: „A fost o împlinire a elevilor, o bucurie a profesorilor și o maturizare a acestei grupări de eminescieni, care au aflat ce au căutat: lirismul. Drum bun spre Parnas, ucenicilor Poeziei!". Elevii au fost răsplătiți pentru creativitatea lor cu diplome și cărți. Astfel, la secțiunea *Poezie*, Premiul special al juriului i-a fost acordat lui Andreas Mureșan, Premiul I, lui Patrick Tarța,

Premiul II, Teodorei Mugur, iar Premiul III, Flaviei Ivan. La secțiunea *Proză*, Premiul I i-a revenit lui Nicole Amalia Bărbuș, Premiul II, Amaliei Iațuc, iar Premiul III, Patriciei Pop.

Pe 23 februarie, Gheorghe Pârja consemna activitatea dedicată lui Brâncuși: „La recenta întâlnire, tinerii grupați și-au propus să-l omagieze pe *Sfântul din Montparnasse*. Invitata întâlnirii, profesoara și criticul literar Daniela Sitar-Tăut, a fost o călăuză admirabilă în biografia și opera marelui sculptor. Mie mi-a reținut atenția felul în care a reverberat personalitatea brâncușiană în sufletul tinerilor. Care au optat pentru un omagiu liric. Cuvintele lor, din ce în ce mai potrivite, parcă au însuflețit metalul și lemnul din statui. Am de partea mea uimirea, bucuria, înțelegerea față de acești tineri, care și-au asumat, în cont liric, revelația unui mare artist. A cărui operă a marcat sculptura veacului XX, devenind un punct de reper pentru arta modernă contemporană."

A urmat proiectul *Glasul necuvintelor*, dedicat poetului Nichita Stănescu. Despre acesta, profesoara Ramona Fonai spunea: „În data de 31 martie, în Salonul Artelor din cadrul Bibliotecii Județene „Petre Dulfu", a fost omagiat „colosul cu ochi albaștri și cu buza sângerată/ Căutând în jur de sine cam sfios și rătăcit" (Mircea Cărtărescu). Elevi și cadre didactice de la Colegiul Național „Mihai Eminescu" Baia Mare, membri ai cenaclului cultural „Voci eminesciene", împreună cu partenerii de proiect de la Școala Gimnazială „Nichita Stănescu" Baia Mare, au dat glas necuvintelor, alături de invitații speciali - scriitorul și jurnalistul Gheorghe Pârja și directorul revistei „Nord literar", Săluc Horvat. Au fost momente de înaltă vibrație, emoții intense și multă bucurie pentru toți cei prezenți, pentru care, cu siguranță, Nichita a fost, este și va fi *un om viu*!".

Cele mai importante gânduri legate de activitatea cenaclului aparțin, însă, elevilor. Fără vreo altă introducere, le dăm cuvântul în cele ce urmează.

Nicole Bărbuș (X A): „Cenaclul *Voci Eminesciene* a devenit un loc familiar, în care sunt încurajată să mă exprim liber, fără teama de a fi judecată sau criticată. Aici, în grupul nostru, am găsit multă iubire, căldură, atât pentru artă, cât și în relația cu profesorii sau cu elevii. Am cunoscut persoane, care au aceeași pasiune ca mine, tineri dornici să acumuleze noi cunoștințe și totodată am avut onoarea de a cunoaște personalități importante, care mi-au deschis alte orizonturi. Cenaclul m-a făcut să înțeleg, că nu există eșecuri, ci doar trepte, care conduc spre evoluție, m-a ajutat să scap de timiditate, de frica de a vorbi în public."

Cristina Kubaș (XII A): „Îmi place să spun, că înființarea cenaclului a fost un lucru necesar, fără de care am fi fost ca peștele fără apă. Suntem suflete fragile, care vor să vorbească sincer, fără să fie judecate de cineva, iar întâlnirile din cadrul cenaclului sunt prilejul prin care cuvintele noastre să fie ascultate. Mă simt împlinită, că am reușit să prind și eu un an de cenaclu literar. Mi-am dat seama, că avem o mulțime persoane talentate în liceu, că unii dintre noi avem atât de multe lucruri în comun, care merită descoperite și unite. "

Flavia Miclăuș: „Cenaclul reprezintă pentru mine o comunitate de suflet, deoarece pot să îmi exprim liber sentimentele prin poezii, fără să fiu judecată, oferindu-mi posibilitatea de a fi eu însămi. E un loc în care nimeni nu greșește, ci doar învață, experimentează și avansează. Cenaclul ne face să ne dorim să fim mai buni decât suntem deja și să evoluăm."

Laura Petruș (IX D): „Pentru mine, cenaclul a însemnat cunoașterea propriului potențial și, bineînțeles, perfecționarea lui. În cadrul cenaclului, mi-am învins teama de a fi judecată pentru trăirile și stările, pe care le scriu, învățând astfel că și alții au stări și sentimente asemănătoare. Orice lucru scris pe o foaie va fi nemuritor, veșnic. Cenaclul încurajează creativitatea, ne încurajează pe noi, cei care dorim să ne împărtășim trăirile cu ceilalți."

Andra Cionca (X B): „Experiența cenaclului mi s-a părut una formatoare, atât din punct de vedere al socializării cu alți elevi pasionați de scris, cât și pentru oportunitatea de a crea. Mă bucur, că am ajuns să fac parte din acest grup, unde simt că mă pot exprima liber, fără a fi criticată, ci doar îndrumată spre mai bine."

***Andreas Mureșan* (XI A)**: „Cenaclul ne-a oferit puterea de a arăta cine suntem prin creațiile noastre! Remarcabil!"

Camelia Nistor (IX F): „Cenaclul, pentru mine, e un altfel de univers, în care niciunul dintre noi nu își pune bariere gândirii. Fiecare întâlnire e un pas, solid și incontestabil, spre o chemare dată dinainte de-a fi pământeni. Avem nevoie de cultură, de armonie, de comunicare, de sprijin, iar cenaclul este cheia spre tot ceea ce vrem noi să fim ca artiști și ca oameni!"

Bogdan Vanca (XII G): „Dragii mei, atât de mult mă bucur ca v-am adus aproape... Suntem ca o familie aici și, tocmai de asta, am să vă spun că, deși mai e puțin timp și plec din liceu, rămân cu sufletul și voi continua colaborarea cu voi... Sunt foarte mândru de fiecare în parte! Voi sunteți frumusețea artei și sunteți verdictul, că ceea ce am inițiat a avut un scop și o menire deosebită! Cred în voi și în artă! Continuați ceea ce faceți!

De-a lungul drumului meu în ceea ce privește scrisul, am avut norocul să descopăr cât înseamnă să ai pe cineva care crede în tine, care îți îndrumă pașii! Așa am ajuns să îl cunosc pe domnul Gheorghe Pârja, cel căruia îi datorez ceea ce sunt azi. Așa s-a născut și dorința mea de a descoperi, îndruma și susține alți tineri care sunt mine neexploatate de talent! Astfel, alături de oameni dragi mie, s-a născut Cenaclul Cultural „Voci Eminesciene”, care are menirea de a vă încuraja să credeți în propriile vise! Mulțumesc, Gheorghe Pârja, pentru frumoasele cuvinte, pentru sprijin și pentru toate cele făcute pentru tineri!”

Rodul implicării și al talentului acestor elevi, care au răspuns afirmativ la inițiativele cenaclului, sunt creațiile lor lirice, eseistice sau epice, dar și experiența directă, generată de dialogul dintre arte, cu toate emoțiile, pe care, cu siguranță, nu le vor uita. Drept mărturie rămân și poeziile care urmează. Transmit cenacliștilor și pe această cale prețuirea și încrederea mea în zborul lor, în potențialul de a se transforma pe ei înșiși - mereu în ceva mai înalt și mai frumos, dar și de a schimba, prin gând, emoție și exemplu, fața lumii în care vom trăi. Vă mulțumesc pentru implicare și pentru emoțiile vii trăite împreună!

De asemenea, le mulțumim tuturor celor care ne-au susținut până aici, conducerii, colegilor profesori și, bineînțeles, părinților! Într-un mod aparte îi mulțumim domnului Gheorghe Pârja, cel care a avut răbdarea și deschiderea sufletească de a fi alături de noi, cu multă căldură și delicatețe, cu multă prețuire pentru vocile celor tineri. Așteptăm cu interes și participarea altor elevi talentați, care consideră că ar putea

găsi la cenaclu un context favorabil pentru evoluția lor. **Creații ale membrilor Cenaclului Cultural „Voci Eminesciene”.**

Grupaj realizat de prof. dr. Cândea Dana Monica

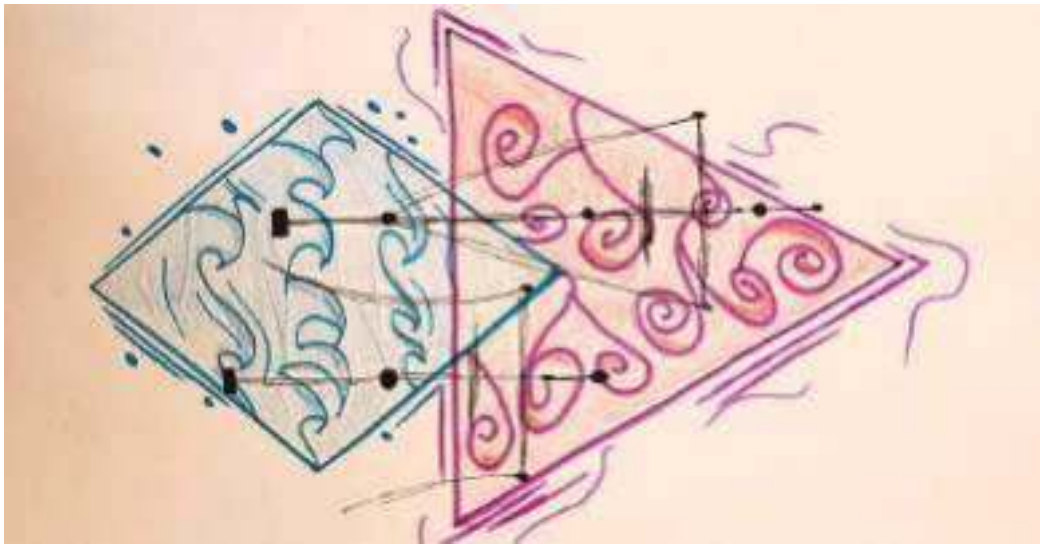

Bogdan Vanca, clasa a XI-a G, prof. Codruța Mureșan

Teoria pătratului

Și lumea e abstractă.
Căci sub nici o formă, vreodată,
Nu va ști unde te afli, iubito, o hartă.
Ești în loc sigur, în sfera mea de Eros
străbătută de al tău miros.
Mai rău e atunci când
Lumea devine un pătrat
egal spre absolut, centrat
la colțuri, unde are
și Soare și Lună
și iubire și ură.

Andra Cionca, clasa a X-a B, prof. coord.Jurje Mihaela

Începutul anului

Am pierdut destul și prea mult.
A trecut mult de când ne-am întâlnit,
De când ne-am vorbit,
De când ne-am privit,
De când râzând te-am auzit.

Acum, la începutul anului
Privim planul destinului,
Înțelegem voia zeului,
Ascultăm cuvintele iubitului.

Plecăm spre război,
Deși dorim să facem pace cu noi.
Ne pregătim toate armele odată,
Sperând că nu va trebui să le folosim vreodată.

Sperăm la un acord de pace,
La câteva cuvinte care să ne împace,
Să aline ale noastre suflete disperate.
Sperăm la nopți liniștite,
Sperăm la zile mai fericite.
Vrem să reparăm ce am stricat,
Niciunul să rămână de trecut agățat.

Când ochii uitați îi vei revedea,
Frica va dispărea,
Ideile se vor alinia
Și vei gândi doar: „Vreau să înfrunt viața din dreapta ta”.

Amarandei Ștefan-Iulian, prof. coord. Jurje Mihaela

Casa

Peștera de odinioară,
Ce-a plecat din munte-afară
Și acum stă singurică
Într-un câmp, lângă Petrică.
Dar ce el nu știe,
E că acea casă pustie,
Va rămâne o colivie
Pentru oameni, mult mai mulți.
Și alte peșteri lipsite de munți
Și-ntre ele râuri din piatră cu mărgele,
Peșteri din lut și din surcele,
Tarabe la fiecare colț
Pentru omul de rând
Sau cel cu-n singur glonț.
Și această așezare
De corali fără de mare
Va ajunge o pădure
De clădiri ca de cărbune,
Ce vor sta calm și liniștite
Când lumea o să se agite.
Și această câmpie de preerie
Ce cândva a găzduit o mie,
O să rămâie fără mine
Că eu mă făcui bătrână,
Iar pădurea de țărână.

Camelia Nistor, clasa a IX-a F, prof. coord. Filip Remus

Poet al necuvintelor

Două capete de versuri se plimbau către o stea
Peste ele atârnate viața mea și viața ta
Un poet le coase-n pântec și le pierde printre nopți
Vrând să legene cu ele ale noastre două sorți.

Nu mi-a spus nimic cu gura, sufletu-mi mi l-a vorbit,
Răsturnându-mi mici talente apărute-n infinit.
Povestind a lui iubire timpul se scurgea cu ora,
Mi-a descris tot universul cel trăit de el și Dora.

Cum punea pe prispa casei o oglindă suspendată
Ca în ea să se reflecte însăși dragostea curată,
Cum lua din mâna ei stropul mare de venin
Ca în el să-și stingă dorul printre sticlele de vin.

Mai apoi mi-a spus că viața este pusă-n malul mării
O trăiești și azi...și ieri, iar apoi o dai uitării.
O mai scrii cu necuvinte pe altare și icoane
Scriind într-o poezie ce n-au scris în trei romane.

După ce în multe inimi a lăsat de sânge pată,
A știut că-n a trăi, înveți a muri odată,
Într-o inimă a pus sentimente ca în zece
Spulberându-se în frigul zilei lungi de treisprezece.

A lăsat limba română celor demni să o cunoască
Și am înțeles că-n om este parte îngerească,
Ochii căutând cu cheia sufletul în ce-o să steie

Când vedea-vor printre oameni puritatea din scânteie.
Să ne facem auziți și în nopțile ploioase,
Să umplem cu zâmbete toate zilele frumoase.
Să ne scriem multe nume unde nu sunt oameni triști,
Să ne facem noi tablouri printre nume de artiști.

Să fim noi viitorul care din poeți ne-a fost lăsat,
Să fim noi liniștea care se așterne-ntr-un palat,
Arunca-vom grijilor tot ce negru s-a făcut
Ce am vrut noi să trăim, iar pe urmă am pierdut.

Uneori îmi zboară gândul În zeci de veacuri efemere,
Și de-aș putea fi poezie m-aș regăsi tot printre ele.
Uneori pierdem din vieți în oglindă, ne spunem că timpul nu tace
Și când am vrea să le trăim nu le-am făcut...nu le-am mai face.

Cătălina Duma, clasa a IX-a C, prof. Mureșan Codruța

Sentiment

Când luna-și varsă palida-i văpaie,
Când somnul i-a cuprins pe toți,
Doi ochi mai plâng și-o inimă suspină,
De dorul tău în fiecare noapte.
Eu te privesc cu mult nesaț,
Cum te anini, pe bolta întunecată...
Tu îmi trimiți nepăsător,
Privirea ta de gheață.

Bărbuș Amalia Nicole, clasa a X-a A, prof. Mureșan Codruța

Libertate și sclavie

Ca o îngerelă îmi doresc să zbor,
Să mă ridic din fundul negrului abis
Și să renunț la rolul de actor,
Ca să-mi trăiesc propriul vis.
Îi cer, plină de clemență, vieții
Să-mi acorde încă o clipă de răgaz-
Ca sufletul să fie iar dominat de senzații
Colorate în nuanțe de turcoaz.

Vreau ca urmele pașilor
Să picteze abstract nisipul auriu,
Iar marea turbată, să îngâne glasul pescărușilor,
Care execută minunate arabescuri.
Vreau să mă prindă aripile nopții
Vorbind cu luna cea sihastră
Despre darul sfânt al libertății,
Care-mi dezvăluie o lume fabuloasă!
Toți suntem sclavi ai sorții nemiloase.

Toți suntem fiii agoniei,
Dar unii visează să danseze
Pe propria melodie a veseliei!
Și cer cu-aplomb cristale ametiste
În numele celor care au murit
Pentru valoarea libertății divine
Ce se află în sufletul nostru făurit.

Tarța C. Patrick-Ionuț, clasa a XII-a D, prof. coord. Mihaela Popan

Nea de suflet

Zăpada cade pe pământul înghețat
Prin geam nu vezi, e-ncețoșat.
Nici inima nu-i caldă!
De dorul tău s-a încleștat.

Căci așteptarea e lungă - mai aproape-i vara,
Și viscolul cum a venit să aducă încet uitarea.
Ochii - țurțuri reci în așteptarea ta,
Încet își lasă lacrima,
sau e doar căldura ce-i va dezgheța.

Mureșan Andreas, clasa a XI-a A, prof. coord. Anca Gavra

Sensuri *(în această junglă urbană)*

cuvintele rămân goale până la miezul sensului prim
singurătatea rămâne o constantă imaculată
ce se îmbracă
în galeria mirajului
stârnind angoasă

respir cu sufletul de praf
cicatricile adânci ale luminii
în dimineața aceasta
ce parcă își alungă viețile desculțe
pe asfaltul plouat cu mâzgă

semaforul pâlpâie verde întrerupt
- ca o bătaie eșuată de inimă -
deschizând pașii flămânzi de graba
cunoașterii lumii
pe cealaltă parte

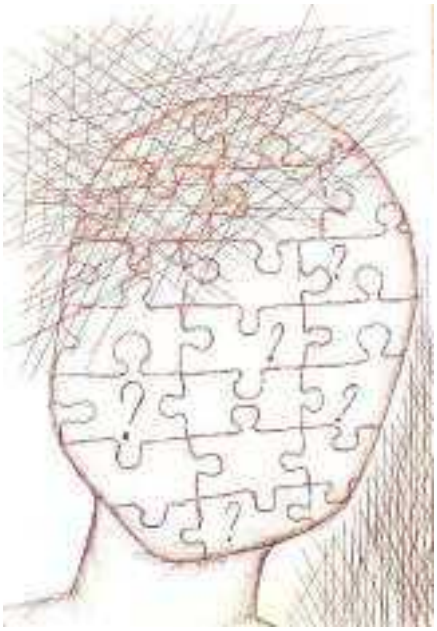

trec printre foșnete și pleoape semi-deschise
cu gândul orb
că mai bine aș rămâne blocat
în intersecții & sensuri giratorii
să studiez disperarea
cum se împrăștie
asemenea unor furnici speriate
pe o suprafață plană
cu semafoare stricate și dimineți ce se repetă
la nesfârșit în noi

Eduard Bognar, clasa a XI-a E, prof. Mureșan Codruța

Să fiu!

Când mă trezeam în diminețile
pustii
Și visul mi-era încă proaspăt
Existența mea-mi chema
Durere și repaus.

Și-mi măsuram secundele
Așa cum măsoară stelele Pământul
Și-mi zâmbeam impropriu
Când nu mai reușeam.

Dar a mea dorință
De a-mi transpune corpul
Într-un vid continuu
Nu se liniștea.

Vreau să fiu polenul
Ce n-ajunge la floare
Să-mi comprim agonia
Sub al său pământ.

Să fiu vântul falnic
Care-atunci când moare
Mângâie obrazul
Copiilor plângând

Să simt că am timp
Și timpul să mă simtă.
Să-mi dau seama dacă am trăit
Sau am încă să-mi încep
existența.

Cristina Kubaș, clasa a XII-a A, prof. Mărioara Donca

Suflet și timp

Mâine am să mor.
Mă voi trezi la șase, în zori,
O să-mi fac liniștită un ceai.
Vreau să aibă gust de mai.

Voi alege flori de tei,
Așa cum ne făceam împreună
În zilele când mai erai
Și îl beam pe terasă, uitându-ne seara la lună;
Eu în brațele tale, cu capul pe al tău umăr
Tu mângâindu-mă blând când pe față, când pe păr.

O să îmi fac pâine prăjită
Dansând pe melodia noastră preferată.
Cu lacrimi calzi jucându-mi-se pe față
Mă voi înregistra spunându-ți
Ultimele cuvinte
Voi purta o anumită îmbrăcăminte…
Acea rochiță albastră, pe care am purtat-o
Întâia oară când ne-am întâlnit,
Iar tu mi-ai luat ciocolată.
Așa o să mă despart încet, încet
De propria-mi viață.

O să închid în rulota
Cu care făceam împreună
Înconjurul lumii
Ținându-ne de mână
La fiecare pas,
Iar când oboseam
Mă adormeai și mă trezeai cu o îmbrățișare
Sau cu o sărutare pe frunte.

Cei patru pereți ai rulotei
În care mă sărutai blând
Și simțeam
Că noi suntem stăpânii lumii…

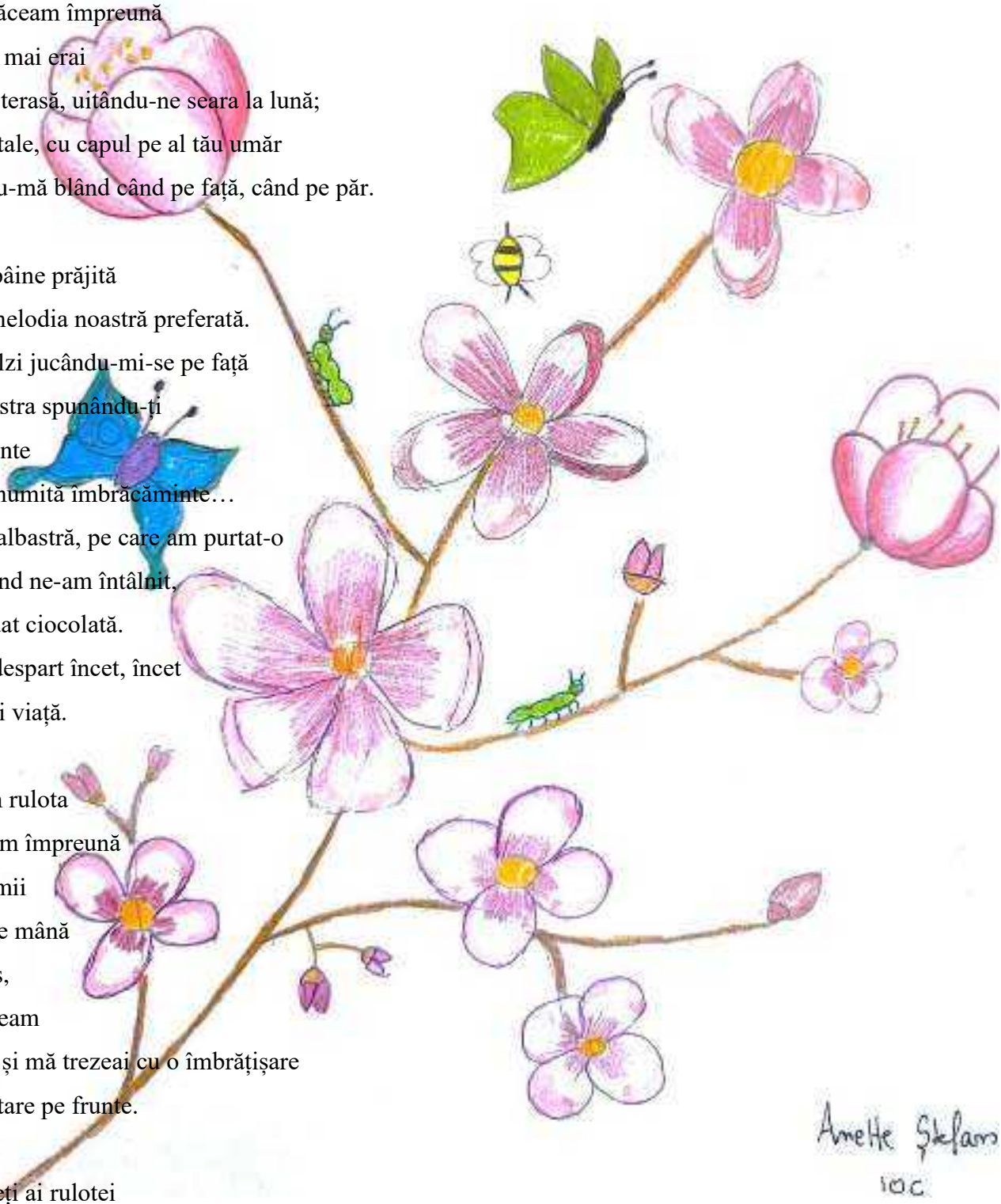

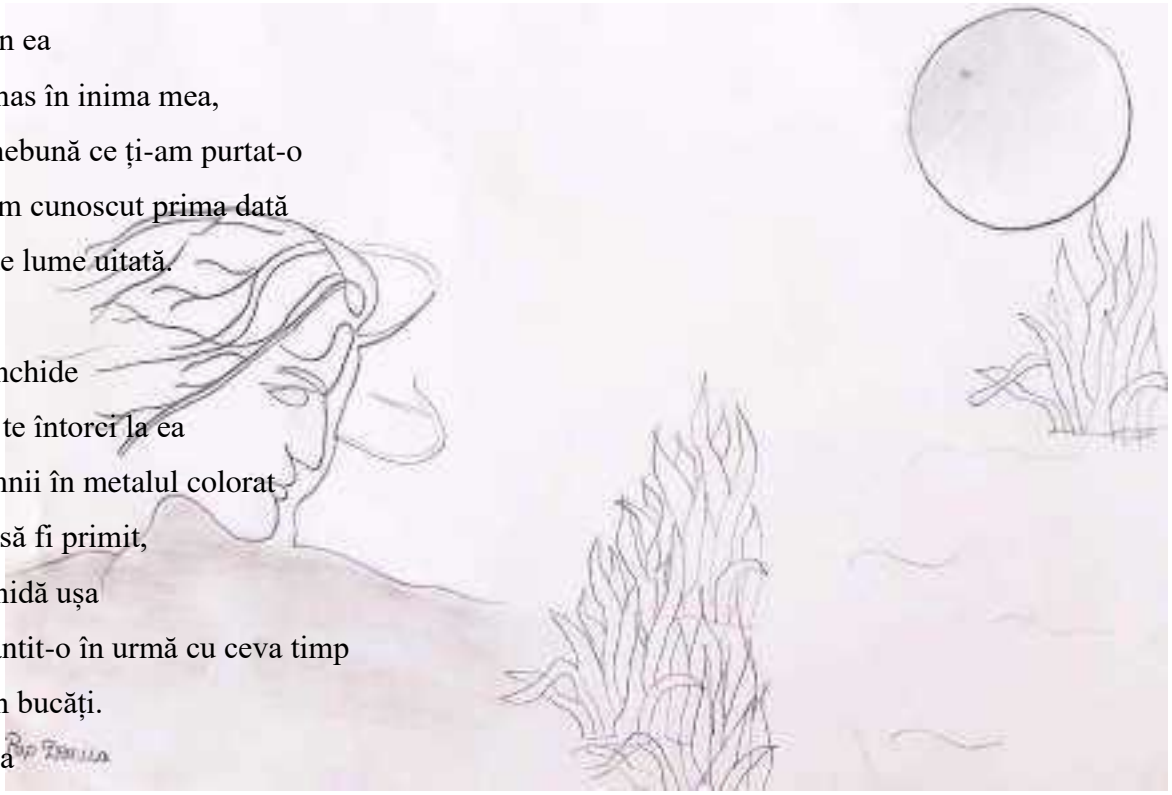

O să închid în ea
Ce-a mai rămas în inima mea,
Din iubirea nebună ce ți-am purtat-o
De când te-am cunoscut prima dată
Pe o stradă de lume uitată.

Când o voi închide
Te rog să nu te întorci la ea
Dând cu pumnii în metalul colorat,
Și așteptând să fi primit,
Să ți se deschidă ușa
Pe care ai trântit-o în urmă cu ceva timp
Că s-a rupt în bucăți.
Și odată cu ea
Și ultimele petale de iubire.

Eu atunci o să mă plimb,
O să călătoresc în anotimp…
Voi ajunge într-o zi de vară
Pe când stăteam singură pe-afară.
Privind la cerul înstelat
Visând să-mi găsesc un El adevărat.

Miclăuș Flavia-Maria, clasa a XII-a A, prof. coord. Mărioara Donca

Zece nopți

De zece nopți te caut
Prin haine și prin paturi...
Ar trebui să fiu mai precaut
Suntem, totuși, ai iubirii copii prematuri...

Zece zile să tot fie de când te caut
Prin haine și prin paturi,
Prin eșarfe și parfumuri.
Oh, iubito! Ce greu te găsesc!
Îți văd doar umbra pe alei,
Pe tocuri și paltoane...

De zece nopți te caut
În cearșafuri albe,
În cărțile ce le-ai lăsat pe noptieră..
De zece nopți te caut...

Bărbuș Amalia Nicole, clasa a X-a A, prof. Mureșan Codruța

Nașterea unui semizeu

A fost odată ca niciodată, pe când făcea plopșorul pere și răchita micșunele, pe când se băteau urșii în coadă, a fost odată demult, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti – în vremea veche a grecilor, când Zeus veghea cerul și pământul, fiind preaslăvit de poporul său, în vremea veche, când pacea tăinuia întreaga ființă și neființă, în vremea veche, când nu se cunoștea tristețea și raiul domnea pe pământ, Atena, fiica lui Zeus, simbol al înțelepciunii, artelor și poeziei cea care dorea cu ardoare să-i fure inima titanului Prometeu.

Pentru a atrage atenția lui Prometeu, Atena îi vizita des mama, reușind într-o perioadă scurtă să lege o relație apropiată cu aceasta. Atena era venerată de familia titanului, care era de părere, că sfințenia Atotputernicului Zeus, s-a zămislit și în fiica acestuia, fiind trimisă ca o binecuvântare asupra lor. Prometeu, întâlnind-o frecvent pe zeiță și auzindu-i numeroasele aventuri, pe care le-a trăit: competiția de țesut în care a concurat cu Arachne și pe care a transformat o într-un păianjen, deoarece a ironizat portretul zeilor, învingerea lui Poseidon într-o competiție privind patronajul orașului prin crearea primului măslin, a rămas fascinat de abilitățile tinerei, care erau întărite și de frumusețea sa deosebită: ochii negri migdalați, buzele pline și înflăcărate, părul cărbune, care-i mângâia umeri lați, iar felul său de a relata faptele, mimica, intonațiile, pe care le folosea conturau o figură feminină irezistibilă.

Așa că tânărul titan i-a răspuns epustuflantei domnițe cu sentimente puternice de dragoste. Zeus era martorul tainic al iubirii dintre cei doi, nearătându-și dezacordul în faţa acestui amor. Amorezii erau inseparabili, ziua și-o petreceau în grădina cu salcâmi, unde Prometeu o săruta și-o dezmierda pe Atena, cântându-i frumoase romanțe, iar noaptea zburau pe lună la sora vitregă a zeiței Selene. Prometeu își adora iubita, o respecta și-ar fi dat sufletul pentru ea, dar se simțea eclipsat de Atena. Oamenii construiau temple în numele ei, îi împărtășeau amarul, îi spălau picioarele cu lacrimi, iar numele lui nici măcar nu era amintit. Patima lui pentru faimă îi grăbea procesul de dezumanizare, devenind o fire ursuză, irascibilă, introvertită. Relația a decurs firesc între cei doi până la un moment dat, dar începea încet să se transforme într-un calvar.

Cu toate că Prometeu cunoștea interdicția lui Zeus, a decis să o încalce. Drept urmare, a furat de la zei focul, pentru a-l oferi oamenilor. Titanul și-a atins scopul de-a fi apreciat și stimat de civilizația lui Zeus, dar și-a pierdut valorile morale și persoanele dragi: părinții, frații, iubita. Nopțile nedormite îi aminteau Atenei de privirea blândă, buzele dulci, atingerile nevinovate ale iubitului. Cu toate că ea a îndurat multă suferință, i-a făgăduit într-un final, că l-a iertat și a încercat chiar să fugă cu acesta într-un loc ascuns, nestrăbătut de picior de pământean și neștiut de nimeni, pentru a-l salva de mâna răzbunătoare a tatălui ei. Totuși, Zeus era mereu cu un pas înaintea tuturor; nimeni și nimic nu putea respira fără voia și știrea lui. Zeul i-a prins din urmă pe cei doi fugari. Cu o expresie tristă și încruntată, menținându-și spatele drept și capul înainte, cu ochii pironiți asupra fiicei, rostește pe un ton aspru:

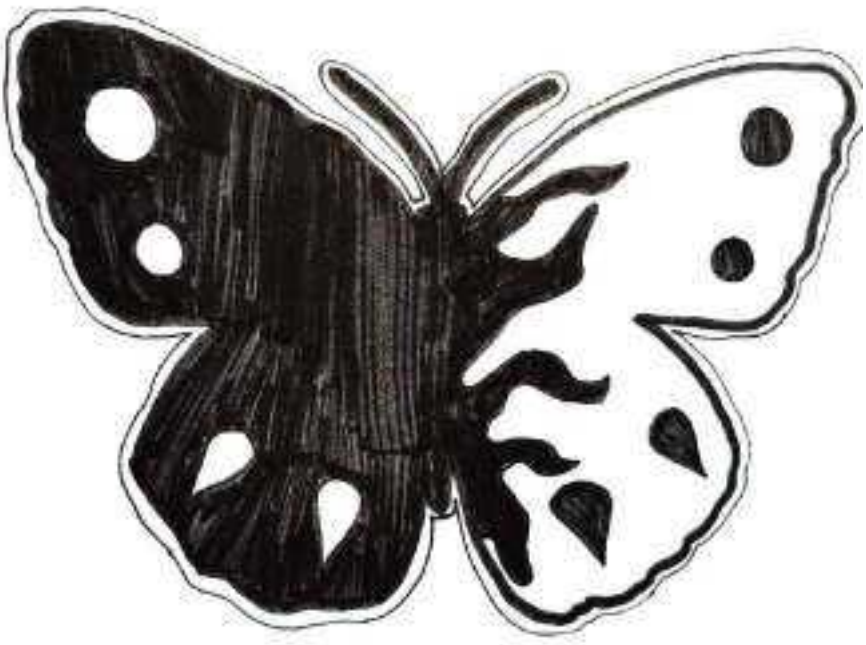

- Fata tatei, vei fi tu cunoscută drept zeița înțelepciuni și a rațiunii; viața privată te depășește, cum îndrăznești să-mi ieși din cuvânt pentru un tânăr și să ne faci neamul de rușine?

- Tată, nu mă judeca atât de aspru, am fost nevoită, zise printre suspine tânăra îndurerată.

- Nerecunoscătoareo! Ți-am pus lumea la picioare, ți-am dat toate belșugurile cerești și pământești, iar tu îmi spui că ai fost nevoită?! strigă din toți rărunchi Zeus.

Prometeu privea disputa cauzată de el însuși, rămânând mut.

- Sunt însărcinată, tată! exclamă Artemis, ștergându-și lacrimile, ce-i ocărau sufletul.

- Poftim? întrebă surprins Prometeu.

Zeus își aplecă capul în pământ și poruncise slujitorilor să-l întemnițeze pe Prometeu pe Muntele Elbrus, iar copilul ce-l va naște Atena să fie botezat sub numele de Mihai ca al preaslăvitului înger și să fie dăruit unor pământeni, iar fata lui să fie închisă în cetatea sa.

Și m-am suit pe o roată și v-am spus-o toată, cum a luat ființă un geniu al literaturii, din doi părinți, ce simbolizează inteligența umană și erosul, un semizeu izgonit pe pământ ca să spele rușinea rudelor și să aducă încântare, bucurie nouă, un dar artistic dăruit de Zeus.

Miclăuș Flavia-Maria, clasa a XII-a A prof. coord. Mărioara Donca

Despre sculptori

Brâncuși

E greu oare să fii sculptor? Să dai viață pietrei seci? Poate. Sau poate e de neînțeles. Să fii demiurgul propriei lumi, să faci ființe din piatră și lemn așa cum l-a făcut Dumnezeul creștin pe om în ziua a șasea, să îți rupi o bucățică de suflet, din colțul drept al inimii și să o pui în fiecare creație. Să-ți frângi degetele în tăria vulgară și neînțeleasă a lemnului și a fierului. Să ai bătături în palmă din care iese lumină, pentru că tu ești lumină, pentru că tu ești dătător de viață, iar viața e lumină. Cât e de greu oare? Să atingi infinitul, la masa ta să se vorbească mut, iar toată înțelepciunea lumii să zacă în *Cumințenia Pământului*. E greu să fii sculptor, dar e și mai greu să fii Brâncuși...

Cătălina Duma, clasa a IX-a C, prof. Codruța Mureșan

Brâncuși–adevăr–mit–legendă

Dacă poporul român ar dispărea peste sute de ani și dacă s-ar găsi, căutând, printre rămășițele istoriei noastre milenare, despre operele lui Brâncuși, s-ar putea spune fără rezerve, că au marcat un nou început, dând un sens aparte sculpturii.

Sufletul sculpturii românești s-a născut în 19 februarie 1876 în satul Hobița, într-o familie destul de modestă, dar perseverența, munca și talentul său, au făcut ca acesta, alături de nemuritoarele sale opere, să fie cunoscut în lumea întreagă.

Destinul artistului a fost presărat, începând încă din copilărie, cu nenumărate greutăți, obstacole. Primele două clase le face la Peștișani, apoi, exmatriculat fiind, este mutat de mama sa la Brădiceni, unde termină clasele a III- a și a IV-a. Rămas orfan de tată, la vârsta de doar 9 ani, pentru Brâncuși se deschid noi orizonturi, aventuri, care îi oferă diferite profesii.

În Craiova, după ce sculptează o vioară, patronul, își dă seama de talentul său și îl călăuzește spre Școala de Arte Frumoase din București, unde realizează primul monument public Bustul generalului Carol Davila, care se găsește în Curtea Spitalului Militar Central din București. După terminarea școlii, i se oferă un post de profesor de caligrafie în orașul Mizil, pe care îl refuză.

Destin neîmplinit, suflet zbuciumat, gânduri amestecate între agonie și extaz, îl determină în cele din urmă să meargă în Franța, iar după un an cu multe peripeții, ajunge la Paris. Aici, se înscrie la Școala Națională de Arte Frumoase din Paris, dar după doi ani este exmatriculat, din cauza limitei de vârstă. Mai târziu, Auguste Rodin îi propune să lucreze alături de el ca practician, dar Brâncuși refuză, argumentându-i că: „La umbra marilor copaci nu crește nimic”.

Căutările, neliniștea sufletească, dorința de a face din sculpturile sale un nou început, îi poartă pașii la New York, unde își expune cele 27 de variante ale sculpturii *Pasărea măiastră*, adevărate opere de artă. Trecând prin Târgu Jiu, nu se poate ca pașii să nu te călăuzească spre a-ți bucura privirea, admirând *Poarta Sărutului*, *Masa Tăcerii* ori *Coloana Infinitului*, adevărate monumente de artă, realizate de nemuritorul Brâncuși.

Se stinge din viață în anul 1957, iar somnul și-l adoarme în cimitirul Montparnasse, însă spiritul și numele său, sunt vii pentru veșnicie, nu numai în sufletul românilor, ci al tuturor iubitorilor de artă din întreaga lume.

Kubaș Cristina, clasa a XII-a A, prof. coord. Mărioara Donca

Brâncuși

Atât de tare te-a marcat
Un pasional sărut, încât
Tu, sculptor adevărat
Prin mânuirea ipsosului l-ai recreat.

Te bulversa nesfârșirea unor lucruri,
Te măcina…nu știai unde se află finalul
Ai luat materialul și ai făcut infinitul finit
L-ai creat cu tot darul
Primit.

Ai vrut să exprimi cumva tăcerea
Așa sunt cele mai multe mese în familie
La noi adolescenții.
Tu, foarte frumos ai redat
Tăcerea dintr-un moment în care se poate vorbi oricât în neștire.

Printr-o simplitate complicată
Din piatră ai reușit să fac iartă.
Ești un sculptor renumit
Mereu în lume vei fi amintit.

Mugur Teodora, clasa a IX-a D, prof. coord. Ramona Fonai

Sculptura inimii

„La umbra marilor copaci nu crește nimic”
In inima mea sculptată, *coloană spre infinit*
Tu ajungi unde ţi-e locul acolo sus la cer,
Mă uit de aici de jos unde e numai ger;

De Brâncuși te-ar fi știut frumoasa fată
Din sufletul meu te-ar sculpta cu daltă,
Sărutul ne-ar reprezenta,
Sub poarta ne-am plimba.
Stai ca și la masa tăcerii,
Așteptând să zic ceva..
Dar tu știi prea bine
că nu pot gândi
în tăcerea ta...

Un realism abstract,
Poezia pentru tine
Unul frumos de fapt,
ce ne unește destine.

Cionca Andra Cristina, clasa a X-a B, prof. coord. Jurje Mihaela

Creația

La Începutul Lumii
Exista doar Coloana infinitului.
Bucăți din ea s-au rupt,
Căzând pe pământ.
S-a auzit Primul Țipăt,
Iar Adam și Eva s-au născut.

Primul pas când ei l-au făcut
Unul de altul s-au ținut
Cum se tine Copilul de mamă
Neștiind de-a vieții dramă.

O pereche divină,
Plină de lumină.
Un sculptor și a lui Muză
Iubind fără nicio scuză

Au înfruntat destinul
Iar când Somnul veșnic s-a apropiat
Când orice Orgoliu a dispărut,
O Rugăciune au murmurat
Și spre nemurire s-au îndreptat.

Camelia Nistor, clasa a IX-a A, prof. coord. Remus Filip

Omul este artă!

Încă nu ne-am fi născut
Pierduți eram luminii și îngropați în lut.
Purtam cu noi arta, valurile noastre
Dar noi nu existam, eram frânturi de astre.

Pe lângă praf pierdut de stele
Adesea dam cu cotul,
Eram pierduți într-un nimic
Și totuși eram totul.

Ce ne lipsea să fim de loc
Oglindă peste soare?
Ne trebuia gram de noroc
Iubire și iertare.

Artistul lumii aprindea
Oglinzile puterii
Și făurea peste pământ
Plăcerile durerii.
Ajuns-a și la lutul cald
Ce-l modela cu jale
Cu ochi de foc, mâini de smarald
Culori aprinse-pale.

Și făurea peste cenușa lumilor pierdute
Ceva frumos,
Ceva firesc,
Taine necunoscute...

Și când tot lutul în fire îl desface
Se arătă minunea ce plânge și ce zace,
În negura de timp ce-artistul îl alungă
Ca sufletele noastre pe ceasuri să le ungă.

Artiști suntem cu toții în vremurile aceste
Artiști care iubim, privim și ne dăm veste.
Artiști care ne ținem cu mâinile de cer
Care mistuie arta, care se nasc și pier.

Artiști ce modelează viața, o cântă sau o scriu,
De când trezim un suflet și-l punem în sicriu.
Artiști ai nemuririi, ai lumii pe pământ,
Artiști care vorbesc și nu spun un cuvânt.

Artiști ce plâng cu sine și râd cu omenirea,
Artiști pe care-i prinde și-i vinde nemurirea.
Descătușând de trupul cel care trece...trece
Nu o viață de om, ci mult mai mult de zece!
Aș vrea să cos și eu prin aer dor cu dor
Să zâmbesc, să plâng, să scriu
Și mai apoi să mor

Speranța

Pop Lorena-Clasa a IX-a E, profesor coordonator Onțiu Corina

Se spune că „A trăi fără speranță înseamnă a înceta să trăieşti”.

Cu toții am întâmpinat în această viață momente de dificultate, ne-am confruntat, probabil, cu grija zilei de mâine, am întâmpinat obstacole, greutăți sau eşecuri, însă gândul că după toată această furtună de probleme, soarele ne va lumina viața şi sufletul, începea să se dezvolte şi să fie tot mai puternic.

Ei bine, aceasta este speranța!

În primul rând, ea este acțiunea care îl face pe om să creadă în schimbare. Fiecare ființă umană are propriile aspirații, modele, dorințe şi tinde să spere că într-o bună zi le va îndeplini. Fiecare persoană speră să aibă parte de tot ce e mai bun şi de ceea ce i se cuvine.

Cu toate acestea, „a spera” este un tip de credință care are o putere de nedescris. Poți să speri, că partea cea rea se îndreaptă spre un loc îndepărtat, poți, de asemenea, să îți pui speranța într-o anumită persoană, încredințându-i poveşti sau secrete despre viața ta sau să îți pui speranța într-o putere divină.

Un alt argument, care evidențiază faptul, că speranța este prezentă printre noi, este dată de creştinism, spunându-ne următoarele: *„...ştim că necazul te determină să ai răbdare, răbdarea aduce biruința în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înşală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat*”(Roman 5: 3-5)

Mai mult decât atât, omul, prin venirea lui pe lume, începe o luptă, din care trebuie să iasă învingător, pentru ca acesta să aibă parte de linişte şi pentru a vedea curcubeul rezultat în urma speranței, care a dominat în sufletul său.

Cu toții știm, că „*speranța nu moare niciodată*”, dar pentru a-i păstra vie prezența, trebuie să acționăm în ceea ce ne dorim şi ne face fericiți. Forma aceasta de credință a omului, poate fi asociată consolării, fiind reprezentată de intervenția cuiva în menținerea ridicată a moralului.

În concluzie, speranța joacă un rol important în schimbarea situațiilor, când acestea continuă să meargă prost. Totodată, are rolul de a face oamenii să aibă răbdare, să crească în brațele dreptății şi adevărului şi să lupte pentru ceea ce îşi doresc.

Trăim sperând, Camelia Nistor

M-am trezit pe pământ în inimile voastre
Pe rând, dizolvându-mă printre ele,
Vedeam de luni tăcerile noastre
Ca praful rămas printre stele.

Iubesc sperând că sunt iubită
Printre toate privirile lor
Să fiu eu ce favorită.
M-am împiedicat de gânduri,
Le-am legat cu iubire și sânge
Totul în jurul meu tace, totul plânge.

Ai grijă la speranțe
Se țin în sticle mici
Distanța dintre noi
Se termină aici.

Eu sunt chiar visul care te va lega de lună
Visul pe care noi îl vom trăi împreună.
Sper să-ți simt respirația șoptind în noaptea grea,
Sper să-ți ocupi tu mâna mereu cu mâna mea.

Sper să-mi vezi doar ochii și să nu poți să-i uiți,
Să traversăm lumea de rele desculți.
Sper să-mi simți parfumul când nu voi fi aici,
Să-mi spui lucruri prin fapte, cuvinte să nu-mi zici.

Să te topești încet în prezența mea,
Să descoperi universul ascuns în mintea mea.
Când găsesc gânduri negre și simt că nu mai pot,
Tu să-mi fii rău, să-mi fii și antidot.

Cu ale tale vorbe s-așezi trepte spre cer
În paradisul unde speranțele nu pier.
Și să stingi din gura lumii două nume ale noastre,
Să fugim cu ele-n lume, să ne fim în loc de astre.

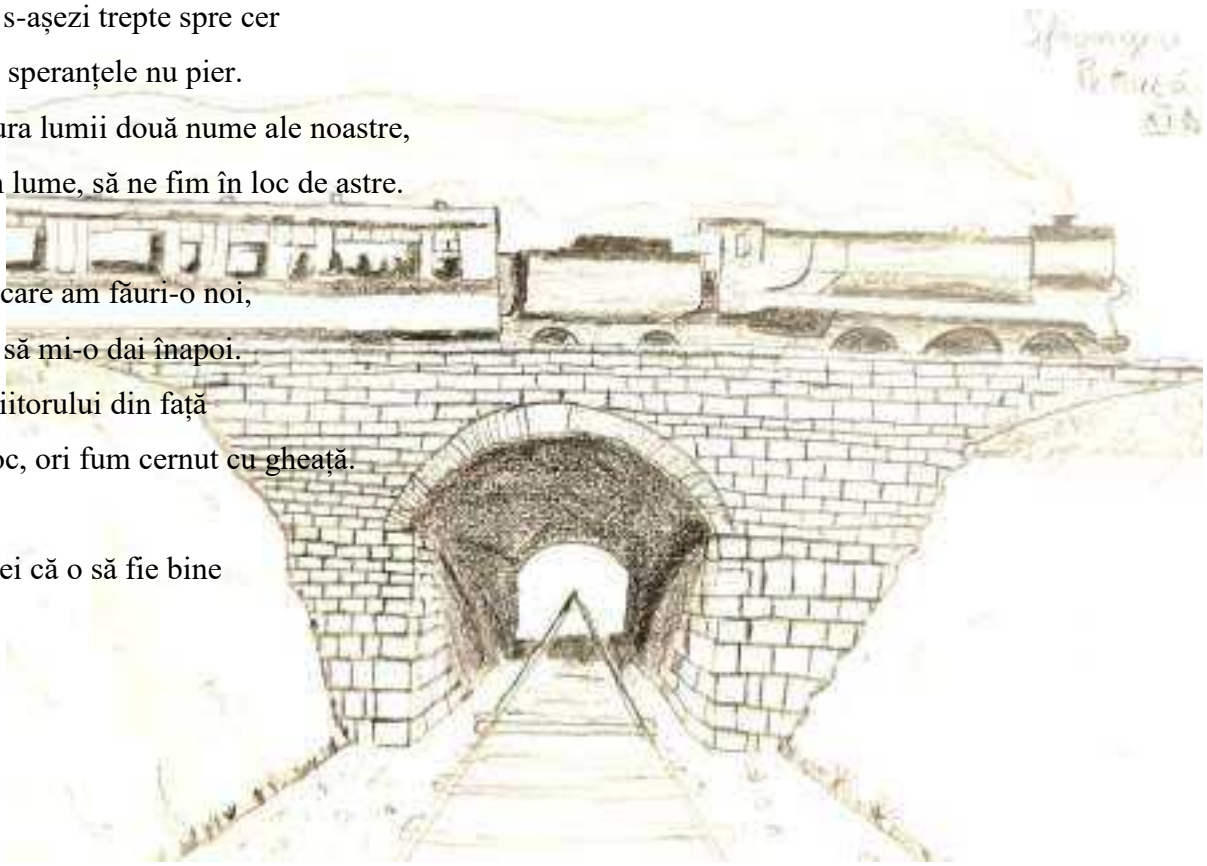

Eu sper la lumea care am făuri-o noi,
Cerându-ți inima să mi-o dai înapoi.
Nu am garanție viitorului din față
Că nu s-ar face foc, ori fum cernut cu gheață.

Promite-i speranței că o să fie bine

Ca viața ce te așteaptă să ți-o petreci cu mine!

Speranța

Cionca Andra Cristina

Clasa a X-a B

Prof.coord. Jurje Mihaela

În partea întunecată a lunii

Nimeni nu merge,

Nimeni nu vine.

Unde nimic nu înflorește,

Nimeni nu îndrăznește,

Să tulbure a nopții liniște.

Însă, în întunericul absolut
Speranța nu s-a pierdut.
Iar, în drumul ei întortocheat
Multe suflete a luminat.

Cu aripi de sticlă,
Strălucind precum o supernovă,
Să sperăm că nu va muri…
Încă o lună, încă o zi…
Va mai putea oare trăi?
În partea întunecată a lunii,
O singură stea strălucește…
Veghează spre omenire,
Este a lumii speranță vie.

Să sperăm

Amarandei Ștefan Iulian,Clasa a X-a B
Prof. coord. Jurje Mihaela

Să sperăm că nu va muri.
Încă o lună, încă o zi
Poate ar mai putea trăi
Singur, în bezna spațiului.
Că până ce noi l-am descoperit
Săracul, a murit demult.
Uitat de stele, uitat de vânt,
Amintit doar de-un cuvânt.
Descoperit a două oară
De urmașii unor maimuțe,
Dezbrăcate-n pielea goală.

Poate nu vei muri, încă,
Luceafăr blând.
Și lumina de ți s-ar duce
Te vom aminti la fel de dulce
În cântece și-n poezii.

Speranța…

Ghiras-Dănuț Daria, a 10-a F,
Prof. coord. Jurje Mihaela

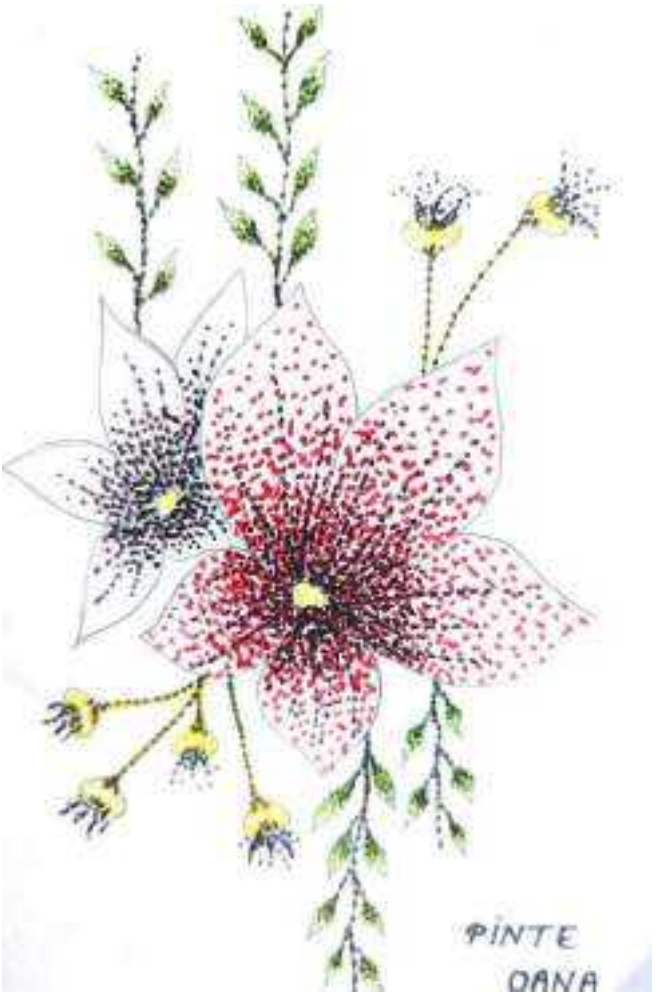

Ieșită ultima din cutia Pandorei,
Ea, speranța ne dă mereu sens
Și continuitate
Fără gândul de cleștar al inimii
Zilele noastre ar fi reci
Știrile abundă-n informații seci
Dar inima tresaltă
Când vezi dintr-o dată
În ochi de copil
Speranța în galben-albastru
Născută din Tristețe
Ea ne dă bucurie
Născuta din durere
Ea ne dă fericire
Născută din singurătate
Ea, ne dă libertate
Credință și viața!

Spre Tine…

Pop Denis Andrei,
clasa a XI-a C
Coordonator, prof. Mihaela Popan

Îndurerat, de zile multe
Încerc să-mi găsesc glasul
Oare cine să m-asculte?
Oare cine ține pasul?

Timpul trece, Doamne, spune-mi,
Strig prea tare?
Îngândurat
Calea n-o văd. Doamne, arată-mi,
Oare ce mi-e rezervat?

Zile bune, zile rele
Chiar prin toate de-am trecut
Nu mă plâng si nu-ți cer milă,
C-am făcut tot ce-am putut.

Noaptea-mi este acum refugiu
Dar mai am de așteptat
O lumină-n cer aprinsă
Să-mi arate-un drum placat.

Mă cuprinde-un gând prea sumbru
Oare am ajuns să am
Nevoie de sacrificii
Să-mi dreg pasul după prag?

Ore-n șir pierdute-n vise
Care cad iar în abis,
Totuși încă-ți cer putere
Doamne, am un scop de-atins.

Iar acuma am speranță
Și știu unde am greșit.
Nu-i succes de nu-i durere,
Nici nu știi cum îți e scris.

Speranță și credință

Vasile Alesia Anastasia,
clasa a XI-a C
Coordonator, prof. Mihaela Popan

O, și cum erai atât de frumos!
Și te iubeam, chiar fără rost…
De când ai plecat, timp a trecut..
Și eu încă speram, dar tu ai tăcut.

Vocea ta, și azi o mai aud, descânt,
Mirosul tău, încă îl mai simt în vânt..
Și speram la noi, cu crezământ…
Iubirea noastră…îngropată-n pământ.

Și când dorul mă strigă iar,
Eu îi răspund, dar în zadar…
Știu, înapoi n-ai să mai vii!
Of, iubirea noastră de copii…

Și mai sper încă odată,
La noi doi, o nouă soartă,
De la răsărit pân' la apus,
O poveste de nespus.

Mă duc la culcare-n astă noapte.
Despre noi, vreau s-aud șoapte,
În vis îmi doresc să-mi apari
Din viață să nu-mi mai dispari.

În visul profund să mă vizitezi…
Eu mai cred în noi, tu crezi?
Un ultim cuvânt, o ultimă speranță,
Dragostea noastră, mereu în siguranță.

Bărbuș Amalia Nicole
Clasa a X-a A
Prof. Codruța Mureșan

O ultimă speranță

Mai am o singură speranță
În fața căreia mă-nchin
Și-mi pun întreaga ființă
Să piară într-o frunză de pelin.

O iubire mistuitoare
Îmi seacă lent puterile,
O iubire otrăvitoare
Îmi șterge de pe față zâmbetele.

Un ocean de suferință
Este privirea ta.
De ce? Pentru că, eu, sunt dependentă
De ochii tăi ce-mi înfrumusețează existența.

Mă tot întreb: cum poți să trăiești
Fără prezența mea, fără vocea mea?
Căci eu, fără mângâierile tale sufletești,
Simt o săgeată-n inima mea.

Cu toate acestea, eu aștept ca tu
Să-mi deschizi portița coliviei
Și să-mi dezgheți prin sărutarea ta
Inima-ncarcerată a suferinței...

Prin vitraliul multicolor
Te zăresc cum alergi printre ramurile copacilor,
Care îngenunchează ca în fața zeilor
Când îi vrăjești cu gingășia cântecelor.

Redă-mi libertatea ce-a fost închisă-n
Magica cutie de rezonanță
A unei îngerele cu aripile deschise
O dulce, tainică chitară!

Ticz Iulia Daniela
Clasa: a X-a F
Profesor coordonator : Jurje Mihaela

A spera, speranța!

„Speranța este cel mai bun medicament în lupta cu sentimentele de teamă, singurătate și deznădejde” se spune în cartea *Hope in the Age of Anxiety*. Speranța este acea „funie” de care majoritatea oamenilor se agață atunci când problemele îi copleșesc, speranța la ceva mai bun. „Speranța este cea mai veche și cea mai indispensabilă virtute inerentă vieții. Daca ne dorim să trăim, speranța trebuie să rămână și ea, chiar dacă încrederea e rănită sau pierdută – Erik H. Erickson.

Din punctul meu de vedere, expresia „*a spera, speranța*” descrie în modul cel mai fidel adevărata definiție a speranței.

Viaţa omului este plină de nelinişte. În zilele noastre, viaţa oricărui om este marcată de o tragedie sau alta, spre exemplu ne putem gândi la situația din prezent din Ucraina, oamenii sunt cuprinşi de o deznădejde fără margini şi nu mai întrevăd nicio rază de speranţă, nicio perspectivă luminoasă de viitor. Totuși, speranța nu este iluzorie, speranţa este demnă de încredere, ea este asemenea unei ancore, care ne ajută să evităm „naufragiul”, adică să cădem pradă descurajării când asupra noastră se abat „furtuni”. O „furtună” s-ar putea referi la dezamăgiri, pierderi materiale, o boală cronică, moartea unei persoane dragi, războaie, foamete sau orice altă amenințare la adresa integrității noastre.

Una dintre numeroasele definiții ale speranței, care îmi place în mod deosebit, sună în felul următor:„ *așteptarea sigură a lucrurilor visate*.”Cu alte cuvinte, speranța nu se rezumă doar la a te gândi „*ce bine ar fi dacă*..”, speranța este mai mult de atât, ea este tăria de a merge mai departe și de a înfruta „*furtunile vieții*”. Prin intermediul acestei frumoase dorințe, putem vedea cu „*ochii minți*” căi de evadare din orice situație care ne întunecă orizontul, iar aceste lucruri nu sunt simple povești, ci adevărul pur adevărat.

Adevărata speranță, înseamnă mai mult decât o dorință, care nu are întotdeauna fundament sau perspectivă de împlinire. De asemenea, înseamnă mai mult decât o simplă așteptare, întrucât lucrurile așteptate nu sunt întotdeauna de dorit.

Am simțit pe propria piele adevarul expresiei „*a spera, speranța*”. Când am trecut prin situații dificile, singurul lucru care m-a ajutat a fost faptul de a rămâne pozitivă și de a încerca să privesc partea bună din fiecare experiență trăită. Fiodor Dostoievski afirmă că „*A trai fără speranță înseamnă a înceta să trăiești*”. Astfel, pentru mulți dorința spre ceva mai bun cum ar fi pacea mondială, remediul unei boli sau întoarcerea persoanei dragi este singurul fir pentru care mai pot trai, de fapt la acest lucru se rezuma viața: la speranțe, visuri, dorințe…

Așadar, speranța este diferită de optimism, aceasta e certitudinea, că lucrurile au un sens indiferent de parcursul lor. „*În toate lururile, e mai bine să speri decat să disperi*,” conform lui Johann von Goethe.

Coroian Paula, clasa a XI-a C, Coordonator, prof. Mihaela Popan

Va fi mai bine

Sperăm mereu la un „va fi mai bine”,
Dar niciodată nu ne gândim cine
Va putea să ne ajute în această încercare
Care pentru mulți este o provocare.

Sperăm mereu la un „va fi mai bine”,
Dar lumea se gândește doar la sine
Și zi de zi vedem în lumea asta
Pe cei care renunță și zic „cu asta basta”.

Sperăm mereu la un „va fi mai bine”,
Dar niciodată minciuna asta nu ține.
Pe alții-i așteptăm să găsească-o rezolvare
Dar făr’un pic de muncă, ea nu are valoare.

Eminesci

Sperăm mereu la un „va fi mai bine”
Dar trecem prin lume fără pic de rușine
Când știm că nici măcar nu încercăm
Unii cu alții să comunicăm.

Sperăm mereu la un „va fi mai bine”,
Că o să avem probleme mai puține,
Însă mereu e fiecare pentru el,
În veci a fost și iar va fi la fel.

Eu voi spera mereu, va fi mai bine
Și-n jurul meu voi spune la oricine
Că visul nostru nu este în zadar
Pentru că viața asta este un mare dar.
Ticz Iulia Daniela, Clasa: a X-a F

Profesor coordonator : Jurje Mihaela

A spera speranța!

A spera speranța te ține-n viață
Când soarta te învață
Și niciun scop nu mai găsești
Decât sa speri că reușești.
Nimeni în mine nu a crezut
Speranța mi-am pierdut
La tot am renunțat
Și baltă am lăsat.

Dar, de dimineață m-am trezit
Cu chip și gând fericit
Speranța a reapărut
Și viața mi-a zâmbi.

In cadrul celei de-a noua ediții a festivalului

"TEATRU SUB CASTANI" din Iași - un festival

de teatru național pentru elevi (desfășurat în limbi străine), trupa Dramatis Personae, reprezentată de elevele Colegiului Național *Mihai Eminescu* (Birta Callista - clasa a XII-a D și Lazăr Anamaria - clasa a XII-a E), a câștigat marele premiu pentru cel mai bun spectacol ("Chacun son dromadaire") și două premii pentru cea mai bună interpretare feminină în rol principal. Felicitări, fetelor! Felicitări coordonatorului și mentorului acestora, prof.Nicolae Weisz ! 👐👐👐Chapeau !

#fiersdevous

"Un loc magic unde teatrul ajunge mai presus decât o simplă interpretare, un anumit decor sau o costumație hazlie. Teatru

sub Castani este festivalul în care fiecare emoție se transformă în artă. Multă voie bună și tineri prietenoși gata să privească şi să aprecieze munca fiecărei trupe." (Callista)

"Atmosfera din cadrul festivalului "Teatru sub Castani" din Iași a fost extraordinară. S-a putut observa câtă muncă a fost depusă de către organizatori pentru crearea acestui festival.

A fost o experiență unică în care am legat prietenii și am cunoscut oameni prețioși, pe care nu îi voi uita niciodată. Prin teatru, am fost uniți în acel colț de lume, sub castani!" (Anamaria)

ANAMARIA LAZĂR
DRAMATIS PERSONAE BAIA-MARE
NICOLAE WEISZ
CHACUN SON DROMA

CALLISTA BÎRTA
DRAMATIS PERSONAE BAIA-MARE
NICOLAE WEISZ
CHACUN SON DROMADAIRE

TEATRU
sub CASTANI
MARELE PREMIU
DRAMATIS PERSONAE
COLEGIUL NATIONAL „M. EMINESCU"
BAIA-MARE NICOLAE WEISZ
CHACUN SON DROMADAIRE

Speranţa

Motto:„Speranţa e acel ceva cu pene" Nicola Yoon

Deci...Speranţă, ziceți? Ştiu că e neadecvat să încep cu concluzia, dar ştiam eu că, la un moment dat, vom ajunge şi la capitolul ăsta, nu că tema „Deciziilor" ar fi fost neinteresantă ba dimpotrivă. La urma urmelor, este un element important din viaţa oricărei persoane.

Oricum, nu vreau să mă abat de la subiect, aşa că am început cu un citat simplu drept introducere. Altfel, aş putea începe să povestesc despre viziuni de o profunzime nemaiîntâlnită asupra speranţei -de vreme ce tot studiez filosofia cu tot cu Aristotel şi Francis Bacon şi Nietzsche şi alţii de care nici nu am auzit până în clasa a 12-a, dar nu o voi face, pentru că, să fim serioşi, noi, tinerii, nu filosofăm precum cei pe care i-am menţionat. Ăsta-i farmecul nostru, prospeţimea perspectivei. Aşa că, mai bine citim şi scriem despre practică. La o adică, toţi suntem practicanţi al speranţei, începând cu nimicurile de acum, de genul „Sper să-mi iau Bac-ul" şi „Sper să intru în Bac" până la clipele alea în care ajungi să te întrebi „Ce rost are?". Îţi spun eu, are un rost, chiar dacă, pentru moment, nu se întrevede sensul. De aceea, în astfel de momente, cei mai mulţi dintre noi, inclusiv eu, spunem şi ne spunem că „Va trece. Va fi mai bine. Doar păstrează-ţi speranţa." Ceva de genul „*Speranţa moare ultima"* (Cerule! Ce clişeistic sună, nu-i aşa? Dar ăsta e adevărul.)

În altă ordine de idei, nu cred că speranţa are o definiţie ca la carte, de asta nici nu am început cu „Ce este Speranţa?"; cred că pur şi simplu există. Şi, nu de pe azi pe mâine, şi nici măcar de peste noapte, ci dintotdeauna. Revenind totuşi la întrebarea de mai sus, să fie clar, am răspuns într-un fel la ea. La urma urmelor, cu asta am şi început: „Speranţa e acel ceva cu pene", deoarece cu toţii credem în speranţă şi, câteodată, speranţa şi răbdarea ne sunt răsplătite, dar alteori nu, şi atunci suntem dezamăgiţi şi suferim, ca şi cum am fi avut o pasăre în mâini, care a stat o vreme cu noi, şi după aceea şi-a luat pur şi simplu zborul spre alte orizonturi, în căutarea norocului. Culmea culmilor e, că până şi atunci cei mai mulţi dintre noi continuăm să credem în speranţă. E un lucru foarte curios. Speranţa asta, mă refer. Aproape la fel de curios ca noi, oamenii.

Bun, acum e rândul marelui final şi în nici un caz nu fac un rezumat şi nici nu închei cu un alt citat plictisitor despre speranţă (şi aşa se găsesc o grămadă pe Google, dacă vreţi să mai citiţi unul). În schimb, vă fac o recomandare de lectură pentru cei care ştiţi, că literatura nu se rezumă

doar la Ion, care o face pe Ana să se sinucidă, şi nici la Ştefan Gheorghidiu, care se întreabă, dacă a fost înşelat sau nu de Ela, și anume „*Absolut Tot"* şi „*Soarele e o Stea*". Ambele scrise de Nicola Yoon. Vă urez lectură plăcută!

Oana Duma-Bonta, clasa a 12 a F, Coordonator: prof. Laura Szebeni

Tener fe

Elena Calleja Stefanide, 9 D

Prof. coordonator Loredana Molnar

El invierno es horrible, las personas están tristes y muy aisladas de la naturaleza que está alrededor, las flores están cubiertas de hielo y nieve y los árboles están sin hojas y sin vida. Los pájaros no cantan y no vuelan como antes y los animales se esconden en sus casas o cuevas para no sentir el frío que está alrededor suyo. La niebla oscurece toda la ciudad, desde los coches no se ve nada y el viento no para de aislar a los pájaros que cantaban en los árboles verdes.

La nieve hace que los coches no puedan pasar por las carreteras y por las calles estrechas de la ciudad y el hielo provoca muchos accidentes.Todos intentan no salir de sus casas para que no pasen frío y resfriar. El invierno pone a las personas de mal humor.Todos esperan que llegue la primavera para poder salir y tener una vida feliz en la naturaleza.

Por fin llega la primavera en todos los países de Europa y trae una ola de calor y esperanza. Las personas están mas contentas y con más vida que cuando era invierno .Todos los pajaritos pueden volar y cantar sin ningún problema de caer al suelo y pasar por males momentos. Los animales juegan y saltan por los parques y bosques y dejan olvidado el invierno con su frío. Las personas se ríen con mucho entusiasmo y pasean todos los días por los parques y salen a comer o a beber unos zumos o cafés en una terraza animada del centro mirando la naturaleza que está floreciendo.Todas las flores están cobrando vida y los árboles están celebrando la llegada de la primavera por su verde revigorante.

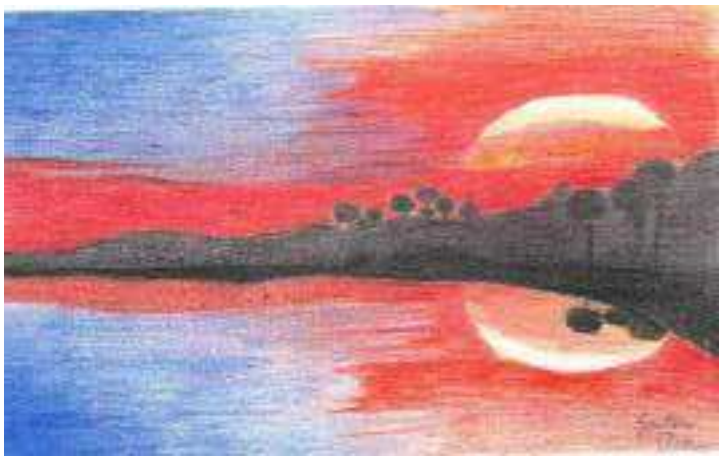

El invierno está olvidado , la gente sale de casa sin tener miedo a algo. Los animales vuelven a ser felices. Los niños empiezan a salir a

jugar en los parques en los columpios y en los toboganes coloridos. Los adolescentes practican deportes al aire libre. Las abuelas pueden cultivar otra vez sus verduras , frutas y flores en su jardín.Los chicos pueden jugar otra vez al fútbol fuera y las chicas pueden jugar al baloncesto, pueden montar la bicicleta , ir en patinete.

La primavera trae consigo la felicidad, la alegría, los colores vivos, la esperanza de que todo puede tener otra cara. Siempre después del frío viene el calor, después de la tristeza viene la alegría si esperamos pacientes y tenemos fe.

La esperanza

Rebeca Tibil, 11 G
Prof. coordonator Loredana Molnar

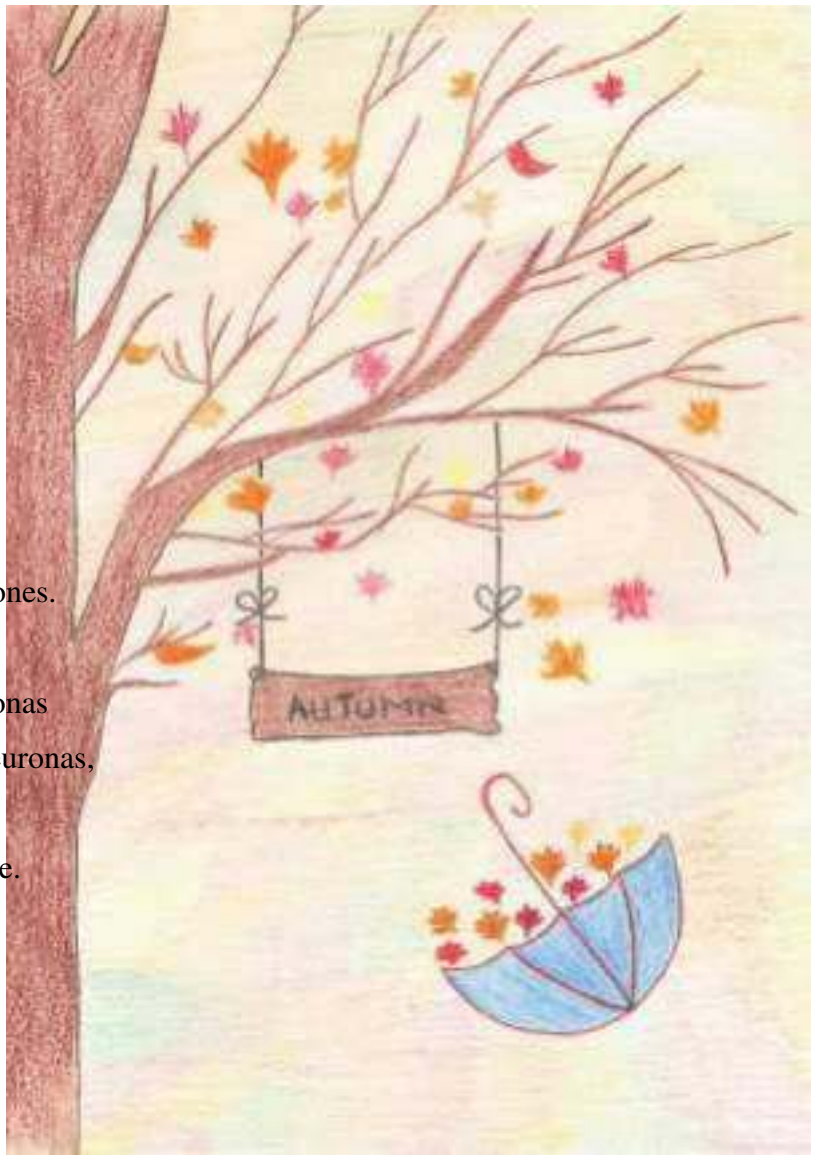

La esperanza es una cosa
Parecida a la danza,
Tienes ilimitadas opciones
Al igual que bailando millones de canciones.

Ilimitadas personas de las que esperar donas
Aunque las causantes de esto sean las neuronas,
La esperanza es lo más importante
Porque sin ella una persona es irrelevante.

La esperanza la última muere
Ella nunca hiere,
Tener esperanza en el corazón
Es como una danza y su canción.

Cuando todo está negro, la esperanza es lo último que nos salva

Carla Coteţiu, 12 D

Prof. coordonator Loredana Molnar

En el momento en que estás en el suelo, cuando estás solo y triste, cuando te parece que nada va bien, solo te queda esperar. En la vida, a menudo nos aferramos a esta palabra: Esperanza.

De niños, esperábamos que nuestra madre no se enterara de lo que habíamos hecho, y cuando se enteraba, esperábamos que no se peleara con nosotros; en la escuela, esperamos sacar buenas notas y aprobar los exámenes. En la adolescencia, nos gusta esperar estar con la chica o el chico del que estamos enamorados. Luego, lentamente, las cosas se van complicando, ya no esperamos las cosas pequeñas. A medida que maduramos, nuestras esperanzas crecen, esperamos tener un hogar, una familia, un buen trabajo, esperamos la felicidad. De hecho, la felicidad se basa en la esperanza. Un hombre que no tiene esperanzas, está triste y malhumorado todo el tiempo. Se dice que “la esperanza muere al final” , pero en mi opinión, un hombre que no tiene esperanzas, ya es hombre muerto.

Con la ayuda del sentimiento de “esperanza” cada uno logramos construir un mundo imaginario a nuestro gusto que también nos destruye un poco. A través de la esperanza construimos nuestros propios sueños, ilusiones y terminamos con un sueño a cuya esperanza no podemos renunciar. La esperanza es también una pérdida de tiempo porque esperamos soñar, pero muy pocas veces este sueño se hace realidad.

La esperanza es nuestro mundo, un mundo con colores brillantes y mucha felicidad, pero a veces también con tristeza, pero mientras haya esperanza hay vida.

¿Qué es la esperanza?

Andra Augustin, 11 G
Prof. coordonator Loredana Molnar

¿Qué es la esperanza?
Muchos se preguntan.
El sentimiento que te lanza
A volar sobre el mar,
A tener miles de sueños
Escuchando el susurro
De estallantes truenos.
La emoción que te levanta,
Que te ayuda, te rescata
De cualquier oscuridad.
No importa la dificultad
Del problema, de la maldad.
Cuanto tengas esperanza,
hasta montañas podrás escalar.

Valentina y los duendes de la esperanza

Ana Ardelean, Carina Gheţie, Diana Petrovan a 12-a G

Prof. coordonator Loredana Molnar

La esperanza es el sentimiento que separa el concepto de la vida y la muerte. Hay un dicho famoso que dice que "*la esperanza es lo último que muere*". Esta emoción ofrece a las personas felicidad, motivación para comenzar un nuevo día y sobrepasar los problemas surgidos.

Valentina es una niña de 8 años, triste porque se ha perdido en el bosque. Está confundida y asustada, piensa que nunca más verá a su familia. De repente se cruza con una casa escondida entre las ramas de los frondosos árboles que crecen al lado de aguas cristalinas. Decide tocar la puerta y se asusta al ver las orejas puntiagudas de un ser pequeño de un color verdoso que se funde perfectamente con los colores vivos del bosque.

VALENTINA: ¡Aaaaah!, grita al ver el aspecto peculiar del monstruito.

DEREVA: ¡Tranquila! ¡No te haré daño! Ven, entra, seguro tendrás hambre.

Valentina, indecisa, pero con una confianza inexplicable, decide entrar en la casita, la que tiene un aspecto familiar. La chimenea es lo primero que le llamó la atención porque otro duende la limpiaba mientras estaba encendida.

VALENTINA: ¿No le duele? ¡Se está quemando! , exclamó preocupada.

JORA: ¡Para mí el fuego es como el agua! , dijo el segundo duende, el cual era rojizo, mientras se acercaba a ellos.

DEREVA: ¡Ven! ¡Siéntate! ¡Ahora te traigo algo caliente para comer, estarás congelada!, dijo saliendo del cuarto en el que estaban.

JORA: ¿Cómo te llamas, criaturita?, preguntó con descaro mientras se sentaba a su lado.

VALENTINA: Me llamo Valentina..., susurró la niña.

JORA: ¿Estás sola? ¿Te has perdido?

VALENTINA: Sí… me he perdido... ¡Nunca podré volver a casa! ¡Quiero ver a mi madre! –gritó mientras las lágrimas comenzaban a caer.

DEREVA: ¡Tranquila pequeña! No te impacientes, seguro podrás volver a casa –intentó calmar a la niña mientras salía de la cocina con un bol de sopa en sus manos.

Valentina comió la sopa llena de lágrimas que caían de sus ojos. Mientras, Jora buscaba en la biblioteca un cuento para calmarla. Encuentra el libro perfecto para esta ocasión, llamado "Lo último que se pierde, la esperanza". Se sientan las tres en el sofá delante de la chimenea. Dereva empieza a leer y todas entran en el cuento. Las tres viven diferentes aventuras junto al personaje principal, el cual estaba perdido igual que Valentina, y tenía que volver a su palacio, al otro lado del mundo, siéndole imposible hacerlo por sí mismo, sin la ayuda de alguien. Al llegar a su destinación, el príncipe les agradece por enseñarle que debe de tener esperanza y les manda de vuelta a la casita de los duendes.

Valentina, sintiéndose mucho mejor, mira a los dos seres extraordinarios que le han hecho creer en ella misma y en el destino, está segura que todo saldrá bien.

Jora abre un portal en la chimenea, portal que dirige hacia la habitación de Valentina. La niña se gira, les sonríe y agradece prometiendo recordar para siempre este día mientras entra en el portal.

Al abrir los ojos está en su cama. Mira hacia la ventana, ve que es de noche, enciende la televisión. Es viernes, el día anterior a su aventura en el bosque. Se da cuenta que todo ha sido un sueño, entristeciéndose y alegrándose al mismo tiempo, siendo consciente de que ha aprendido una buena lección.

La esperanza es lo único que necesitas para ser feliz y para superar momentos difíciles.

„AUCH AUS STEINEN, DIE EINEM IN DEN WEG GELEGT WERDEN, KANN MAN ETWAS SCHÖNES BAUEN.“ – JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Wie könnten Jugendliche dieses Zitat von Goethe interpretieren? Diese Frage habe ich mir gestellt und ich war neugierig auf die Antwort. Deshalb habe ich meinen SchülerInnen den Auftrag gegeben, sich mit den Worten des deutschen Nationaldichters auseinanderzusetzen. Hier sind ihre Gedanken, die alle die Hoffnung und den Mut unserer Jugendlichen widerspiegeln.

- Dieses Zitat bedeutet, dass egal wie viele Probleme und Herausforderungen man im Leben hat, man soll stark und vernünftig bleiben, weil die Probleme vergänglich sind und werden verschwinden. Aus Problemen lernt man, Fortschritte zu machen. (Daniela, 12.G)
- Man muss aus Fehlern lernen. Je mehr man arbeitet, desto bessere Ergebnisse erzielt man. Alle Probleme haben Lösungen, alle Steine können Chancen zum Gelingen sein. Wenn man einen Wunsch hat, kann man viel Schönes erreichen, weil man einen klaren Zweck hat. Auch wenn es am Anfang schwer ist, kann man im Laufe der Zeit alle Probleme überwinden. (Larisa, 11.D)
- Im Leben werden wir viele neue Sachen erleben und auf viele Herausforderungen treffen. Wenn wir diese Herausforderungen bewältigen können, dann werden wir stärker und zielorientierter sein. Dann werden wir feststellen, dass alle Schwierigkeiten nur ein Test waren und das alles einen bestimmten Zweck hat. (Tudor, 12.G)
- Ich stimme diesem Zitat zu, weil “Steine” Hindernisse sind, mit denen man im Leben konfrontiert wird, das heiβt, wir sind einigen Problemen ausgesetzt um zu sehen, ob wir widerstehen können. Diese Probleme sollen uns motivieren, das zu bekommen was wir wollen, aus Fehlern zu lernen und diese Fehler im Leben nicht zu wiederholen. Wenn diese Hindernisse nicht auf unserem Weg wären, wäre unser Leben ohne Anstrengungen langweilig und wir würden nicht mehr kämpfen für die Sachen, die wir uns wünschen. (Giulia, 11.D)

- Das Zitat bezieht sich darauf, dass jeder Mensch im Leben Schwierigkeiten durchmacht. Aber der Mensch darf sich von diesen Schwierigkeiten nicht überwältigen lassen, sondern versuchen, sie zu überwinden. Sie helfen dem Menschen zu wachsen und machen ihn stärker. Anstatt aufzugeben, soll man seinem Weg treu bleiben. (Raluca, 12. G)

- Diese Steine sind keine echten Steine. Eigentlich symbolisieren sie die Schwierigkeiten des Lebens, die wir überwinden müssen. Auch wenn es schwer ist, man soll nie die Hoffnung aufgeben, weil diese Schwierigkeiten uns etwas Wichtiges lehren, sodass wir das Leben besser verstehen und einfacher in der Welt zurechtkommen können.
- (Bianca, 11. D)
- Jedes Hindernis im Leben kann überwunden werden, wenn es als etwas Schönes und Natürliches angesehen wird und egal wie schwer es auch sein mag. Je mehr Steinen man begegnet, desto besser wird man für die Zukunft erzogen und vorbereitet werden. (Alexandra, 12. G)
- Das Zitat spricht von allen Gelegenheiten, die wir im Leben haben und die wir nicht immer erkennen. Wir müssen das Beste aus jeder Situation rausholen. Wenn wir uns etwas wünschen, dann können wir das schaffen, egal welche Hindernisse es gibt. (Cristina, 11. D)

Prof. coordonator Romina Fischer

Mon espoir

Une famille merveilleuse
Une épouse aimante
Un enfant ou peut-être deux
Un espoir pour nous
La famille.

Je trouve de l'espoir en toi,
dans ton sourire
et dans ton regard doux.
L'espoir que tout va bien,
Je la trouve en toi, maman!
Ton sourire me donne de la force
Et tes mots m'encouragent
Tu es mon espoir, maman!

Andreea Cristiana Gaier, XII D
Prof.coordonator: Alina Soreanu

Une lueur d'espoir

Une simple lueur d'espoir,
Pour l'âme est un arc-en-ciel
Et te donne chaque jour de la vie
La nécessité de continuer à essayer.

Un sentiment si flatteur, si fragile,
Qui peut être détruit avec une petite déception.
Il peut nourrir longtemps une âme blessée
Et ça donne de l'espoir pour rêver.

Topan Edena, XII D
Prof. Coordonator: Rodica Mone

DERRIÈRE TOI

Femme, toi, belle et charmante,

Donne-moi ta main, je veux t'embrasser!

Et autorise-moi d'y mettre une fleur,

Laisse-moi te dire combien je t'aime !

Quand tu me regardes, j'oublie mes péchés

Et tu me mets au défi de te désirer...

Tu es un rêve pur, devenu réalité pour moi,

Je vis le doux amour !

Je me sens tout aussi attiré par toi,

Tu m'attires comme un aimant instantanément,

Tu as de si beaux traits,

Tu m'as charmé avec ton regard magnifique !

Bârle Iulia, XII D, Prof. Coordinateur: Rodica Mone

Tout a commencé quand j'avais dix ans. J'étais une fille très timide à l'époque, jusqu'à un certain point, qui a complètement changé ma vie. Le changement a eu lieu un jour à l'école, quand un homme grand aux cheveux gris est venu faire une sélection pour une équipe de volleyball. J'étais grande pour mon âge, alors il m'a vue et est venu vers moi. Au début, j'avais peur, mais après, il s'est présenté et je me suis rassurée. Dans ces moments de conversation, il m'a demandé si je voulais joindre une équipe de volleyball.

Je suis allée à la maison et j'ai parlé à mes parents. Après cela, je suis allé au premier entraînement de volleyball, pour voir de quoi il s'agissait. L'entraînement s'est bien passé et le reste de l'équipe était très sympa. C'était plus dur au début jusqu'à ce que j'appris les bases, et comme j'étais un peu plus timide que les autres, je n'avais pas posé beaucoup de questions. Mais grâce à l'équipe coordonnée par M. et Mme Spătăcean, j'ai réussi à être une fille plus audacieuse.

Après des années de formation et cantonnement, j'ai participé à divers matchs et tournois, et à chaque fois nous nous sommes qualifiés pour les demi-finales. Cela valait le travail et les efforts que j' y avais mis, parce que ça m'a fait aimer davantage le sport, aller m'entraîner tous les jours en très bon état.

Cette opportunité de pratiquer un sport de performance a duré huit ans, jusqu'à ce que Monsieur l'entraîneur a dû se retraiter. Je ne pouvais pas me réveiller à la réalité. Cela signifiait que le volleyball s'arrêtait là pour moi. Je ne voulais pas aller dans d'autres équipes, même si j'avais cette opportunité, parce que je voulais être fière du moment dans lequel, quelqu'un qui me demandait avec qui j'avais fait du sport de performance, je pouvais dire le nom: *Mircea Spătăcean* . Il a été, est et sera un entraîneur bien connu avec des résultats extraordinaires dans son travail.

Maintenant, je suis au *Collège National Mihai Eminescu* , au profil pédagogique et je suis dans son équipe de volley, J'essaye de faire de mon mieux et donner de mon mieux pour gagner beaucoup de matchs avec l'équipe.

Mora Béata, XI H

Profesor coordonator: Alina Soreanu

Hope is freedom

By Andra Augustin 11 G

Class teacher, Nedelea Cristina

Hope is freedom,
It's a light
The light that illuminated both my eyes
So I could see the beauty inside
My once broken heart.
Hope set me free
From all the misery
It gave me wings,
And made me fly
Towards my dreams,
It gave me reasons to believe
That I really shouldn't leave,
That I'm fine the way I am,
That I'm a rose
That's full of thorns
But still, it's loved
It's beautiful.
Hope it's freedom,
It's a light
The light that'll illuminate your mind
If you just let it inside.

Hope

Hope, hope, hope …
Make a wish and watch the sky
Don't believe in all those lies
We can change the life we live
Take a chance and just believe

All the good you see around
Don't you waste another sound
Hope is just a simple word
It can change the whole wide world

Take a chance and don't back down
Don't give up and just be loud
Simple words are just big dreams
We have hope and we will win.

Michiș Karina Paula
Colegiul Mihai Eminescu
Clasa a X-a H
Prof: Cristina Nedelea

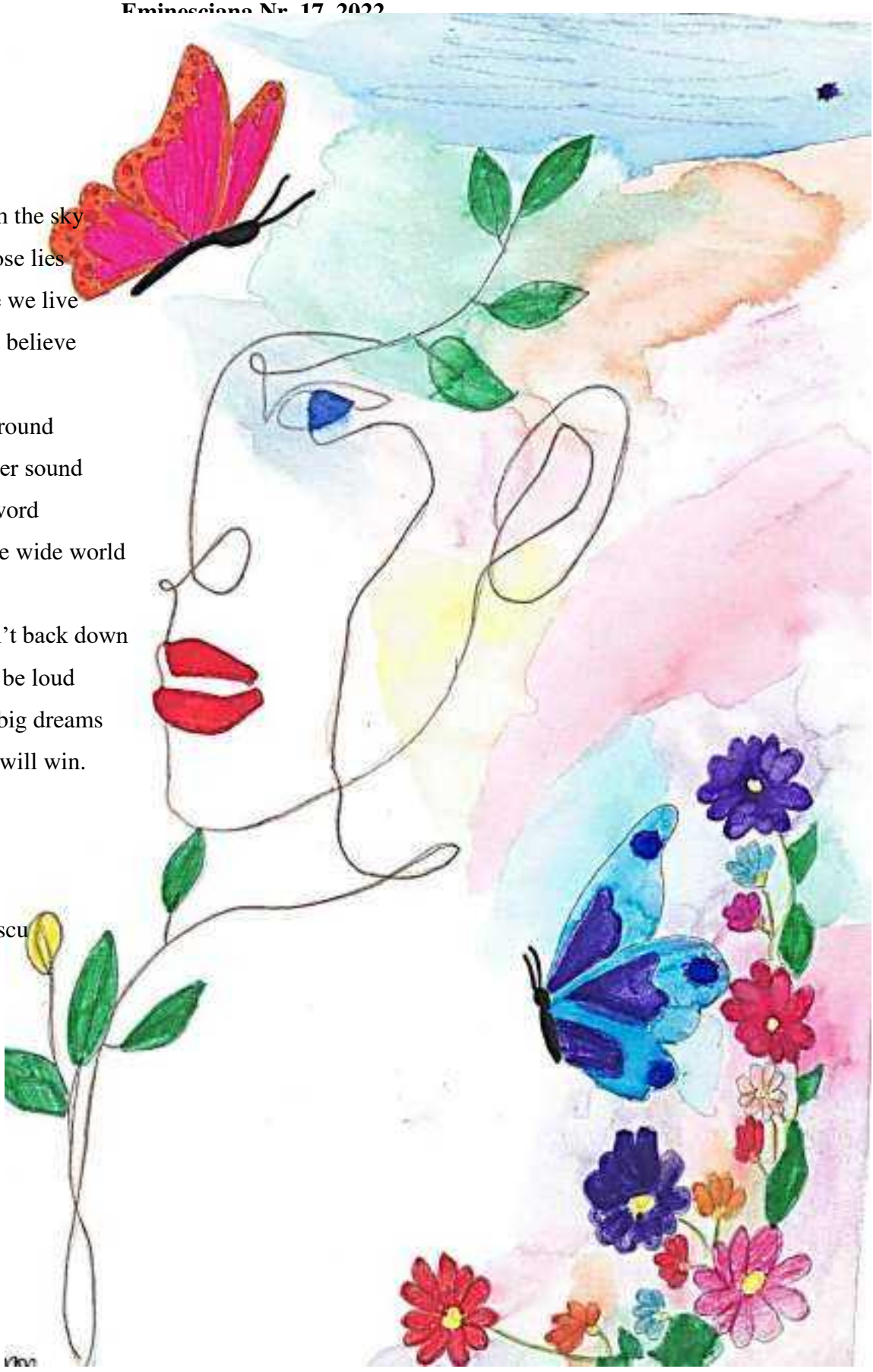

GREENTIN VOLUNTEERS IN THE CLASSROOM2021

My name is Iulia and I want to share with you my experience with the volunteers.
It was an amazing experience that helped me create new memories and learn new things.

Emer is the first volunteer I interacted with for about half an hour. He was from Turkey and unfortunately we didn't have a translator, so I didn't understand exactly everything he said, but I tried my best.

The next volunteer I got to speak to was the one from Spain. We talked about our favorite food and I found out we shared the same passion for pasta. Absolutely divine.
With him I interacted better because I know Spanish quite well.
The last volunteer was from Iordania and I spoke with him for about 15 minutes.
He taught me to write my name in his language and I found that really interesting because it's a unique way to connect to people.
In conclusion, my experience with them was beautiful and full of meaning and new memories that will stay in my heart for a long time.

Popa Iulia Maria, XII H
Class teacher, Nedelea Cristina

Hope is in the air

While we all agree that the current situation surrounding Ukraine is a very unfortunate event that shocked the entire world and had everyone in fear, we also must see the bright side of things, and value the freedom we have even more than we have ever done before.
The bright side of this situation is the humanitarian actions of people from around the world: the donations of clothes, money, toys, food and helping refugees with shelter are just some of the many good deeds the world has done in these uncertain times for the Ukrainian people.
What all of these actions show is that goodness is the cloth of saints, and it will never become decrepit. It is amazing just how many people decided to volunteer, and I have also joined these volunteers, working every day to ensure that the supplies these people need get there. I

encourage everyone who wants to do a good deed to also join the volunteers, if not for Ukraine, then for proving that humanity still exists.

Kulcsar Rares, XII G
Class teacher, Nedelea Cristina

Spring of Hope

Does hope die out? I don't quite know
She's caring from a distance though,
Watching where my fate would land
From distant waves and velvet sand.

I feel startled of eternity,
Of its vagueness and its mystery.
But darkness will come and go,
While the blossom will always grow.

And even the fragile snowdrop flower
Blooms again and finds its power,
So why would humans not find strength
To flourish during spring again?

Cornea Selena X E
Profesori coordonatori: Vișovan Cristina, Hanak Florentina

ENEIDE e il mito della speranza

La speranza è uno degli elementi specifici del nostro universo. È come una finestra che ti permette guardare ad un futuro luminoso senza alcun senso di ansia; è quel raggio di luce che attraversa le nuvole scure del cielo nei giorni in cui tutto sembra perduto.

La mitologia greca rappresentava la speranza come donna: dai tratti giovanili, in mano con dei fiori colorati. Con quesata rappresentazione, secondo me, gli antichi volevano trasmettere alla posterità che la vita è bella, se sai dove guardare. Il nome della donna era Elpis. Elpis, la dea della speranza, spesso vista dai greci come un'estensione della sofferenza, non come una dea. Si dice che tutti gli spiriti potenti furono intrappolati in una giara dall'ira di Zeus, e affidati alle cure della prima donna, Pandora. Quando Pandora aprì il coperchio della giara, tutti gli spiriti fuggirono, ma Elpis rimase sul fondo della giara per dare speranza al mondo vivente. Anche se Elpis è spesso un nome dimenticato che nessuno conosce, ha diffuso il suo potere in tutto il mondo in una varietà di modi ed eventi storici e narrativi. Per esempio, l'Eneide. Un poema latino, scritto intorno al 19 a.C. Questa poesia parla, tra molte altre cose, della speranza di un giorno migliore, dove la sofferenza non esiste più. Il protagonista, Enea, riesce a fuggire dalla città di Troia in fiamme con suo padre e suo figlio. Viene condotto in un viaggio dagli dei della città caduta che gli promettono un futuro migliore, più grande e più glorioso in Italia. Enea parte alla ricerca dell'Italia con una nuova speranza nel cuore, una nuova ragione per cui la vita continua anche fuori da Troia. Una folata di vento gli indica la strada per Cartagine, dove incontra Didone, una principessa fenicia che era scappata di casa e aveva fondato Cartagine. Si innamorano e vivono insieme per un po', ma il futuro di Enea è altrove, così gli dei lo mandano di nuovo in Italia. Didone si suicida, rinunciando alla speranza che Enea ritorni.

Vicino all'Italia, una tempesta in mare spinge Enea in Sicilia. Viene visitato da suo padre in sogno, motivandolo a scendere all'inferno una volta raggiunta l'Italia con l'aiuto di Sibyl. Gli viene mostrata una visione della storia e dei futuri eroi di Roma, aiutandolo a capire meglio l'importanza della sua missione. Questa nuova speranza, e gli dei che lo hanno guidato e protetto, lo aiutano ad andare avanti, arrivando dopo molti ostacoli a fondare Roma, compiendo il suo destino promesso. Ma la speranza fa anche parte del nostro mondo ordinario e noioso. Speranza per il futuro, per la pace. Spero in una giornata di sole. La speranza di non perdere l'autobus, o la

speranza che ci sia un antidoto per la malattia. Tutte queste sono cose che speriamo ogni giorno, attraverso la nostra sofferenza, attraverso il nostro coraggio di pensare e forse anche attraverso il potere della dea Elpis.

Noemi Lorena HOLLO, XI G, bilingv

"A volte qualcuno cerca di toglierti la speranza. Ma io credo nella musica come i bambini credono nelle favole''

August Rush

Quando perdiamo la speranza, spesso la musica riesce a riportarcela indietro e questo perchè la musica è un infinito di emozioni che alcuni di noi risusciamo a vivere a massima intensità. Pensiamo alla storia della vita di Beethoven, il genio bambino che divenne musicista per volere del padre, Johann, che tornando spesso ubriaco dalla taverna in piena notte, lo costringeva a suonare il pianoforte fino all'alba. All'età di 11 anni, il padre lo ritirò dalla scuola per far sì che si dedicasse completamente alla musica.

Quando Beethoven rimase solo al mondo e iniziò a perdere l'udito, **la musica fu l'unicomotivo** che lo spinse ad andare avanti: ''Mi è sembrato impossibile lasciare questo mondo senza aver prodotto tutto ciò che sentivo in me''. Oppure potremmo guardare la storia del musicista Walter Muto che in tempo di pandemia ha deciso di innovare la sua arte. In una sua intervista ci racconta di come si è guardato attorno per vedere chi, in questo periodo difficile, sta provando di portare avanti questa sua arte. Walter disse di aver realizzato due spettacoli in streaming, ***Notte in Italia*** e ***Giovanni: Unbosco di 200 anni***. Insieme a degli amici ha realizzato una piattaforma di produzioni musicali legate

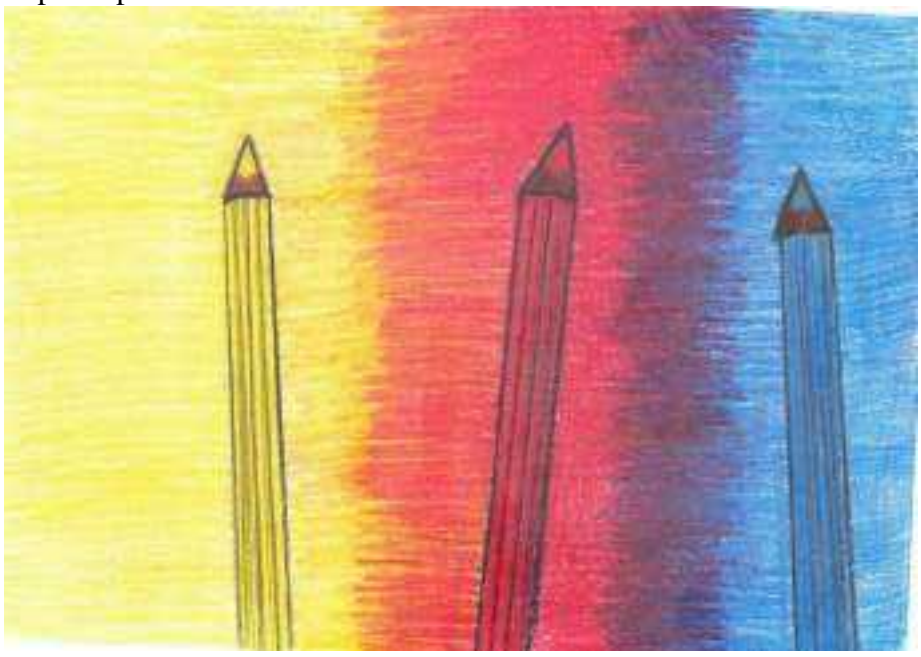

all'incontro con chi proponeva le canzoni, o con artisti, imprenditori ecc ‘*'Insomma, una maniera positiva di affrontare una situazione che di positivo aveva ben poco da offrire*'' affermò nella sua intervista.

La musica quindi ci tiene legati alla speranza in diverse situazioni e ci aiuta a non perderla. Qualche volta lo fa senza che ce ne accorgiamo. Io penso sia questa la speranza nella musica, un filo molto sottile e invisibile ma che ci aiuta a vivere.

Ioana Gherghel, XI G, bilingv

Speranza nella letteratura

La letteratura nel suo significato riguarda la speranza, la fiducia degli artisti che i loro pensieri scritti e i loro sentimenti dureranno per sempre.

I manoscritti che hanno testimoniato nel tempo che "La speranza muore l'ultima" sono le istruzioni palpabili e i punti di riferimento che guidano le persone in un volo iniziatico, insegnandogli che i sentimenti, buoni o cattivi, sono la prova che loro sono vivi. La fine non raggiungerà coloro che leggono e si rendono conto che, in effetti, la finale non esiste se la storia non finisce bene. La speranza s'impara. Intendo dire che ti viene insegnato a sentire, e tutto questo grazie alle persone che prendono l'iniziativa e scelgono di condividere, di far sentire la propria voce e di rassicurare le persone che non sono da sole.

Victor Martin ha affermato che: "Anche se la speranza muore per ultima, vale la pena viverla", proprio perché l'anima desolata lasciata a un certo punto senza amore, senza motivo di essere felice e omessa, avrà fede, perché tutti noi vogliamo una vita migliore, ma in pochi siamo capaci di sacrificarci. Siamo in una battaglia insieme, pieni di speranza, ma la felicità è individuale, in quanto dipende dalla volontà personale.

Cristina Cința, XI G, bilingv

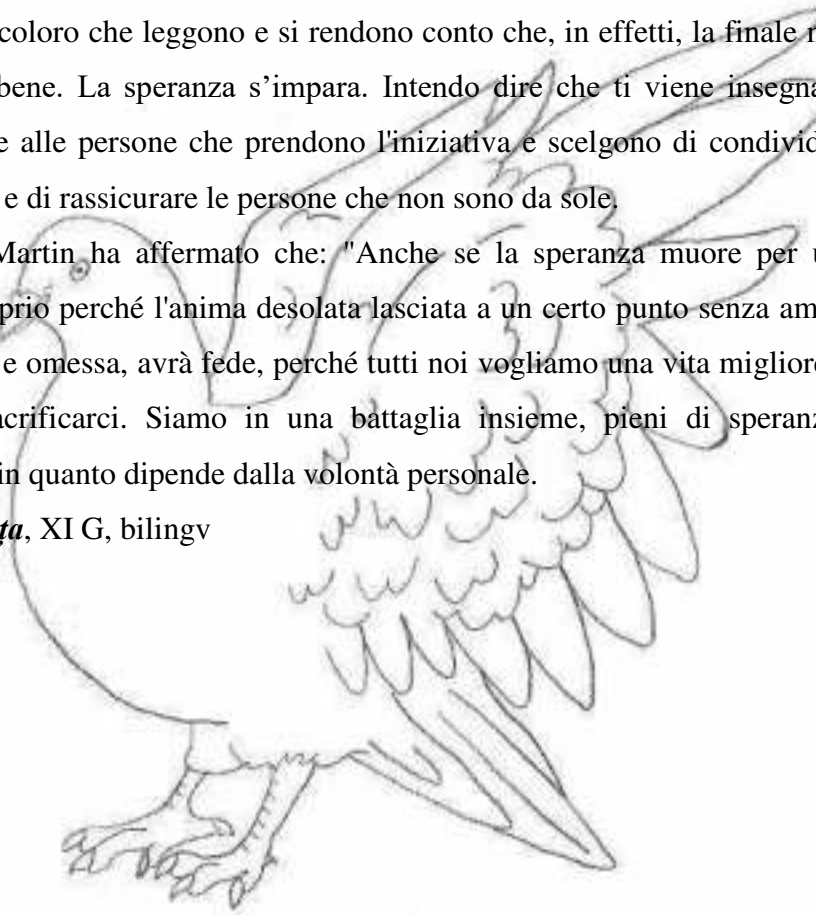

Speranza, etimologia

Etimologicamente, la parola "speranza" viene dall'italiano < speranza > e dal **latino<*sperantia*>**. Queste due parole significano "sentimento di fiducia", "fiducia nel futuro" e "aspettativa di grandi risultati".

E dove pensate che troviamo il vocabolo per prima nella ltteratura italiana? La parola *speranza* s'intruffola nella Commedia di Dante, proprio nell'Inferno, dato ch il poeta ci consiglia maliziosamente di "lasciare ogni speranza voi ch'entrate".

Una parola derivata con un significato ***contrario*** è "***disperazione***"; e secondo noi ce l'aspettavamo, dato che per capire effettivamente oltre le lettere che cosa significa la speranza, devi essere proprio disperato, caduto per terra e cercare la vera luce del tuo cammino.

Sinonimi della parola "speranza" sono anche "***fede***" e "***fiducia***".

Per viverla intensamente la speranza si trasforma nella tua fede, in un sentimento di ottimismo curato e lucidato su quale ti arrampichi, per poter continuare a vivere ogni giorno, ogni istante. La fiducia è il filo rosso di Arriadna che conduce la speranza nella selva oscura della nostra vita.

Diana Micle e Silvia Daniluc, XI G, bilingv

Speranza protagonista di un video gioco

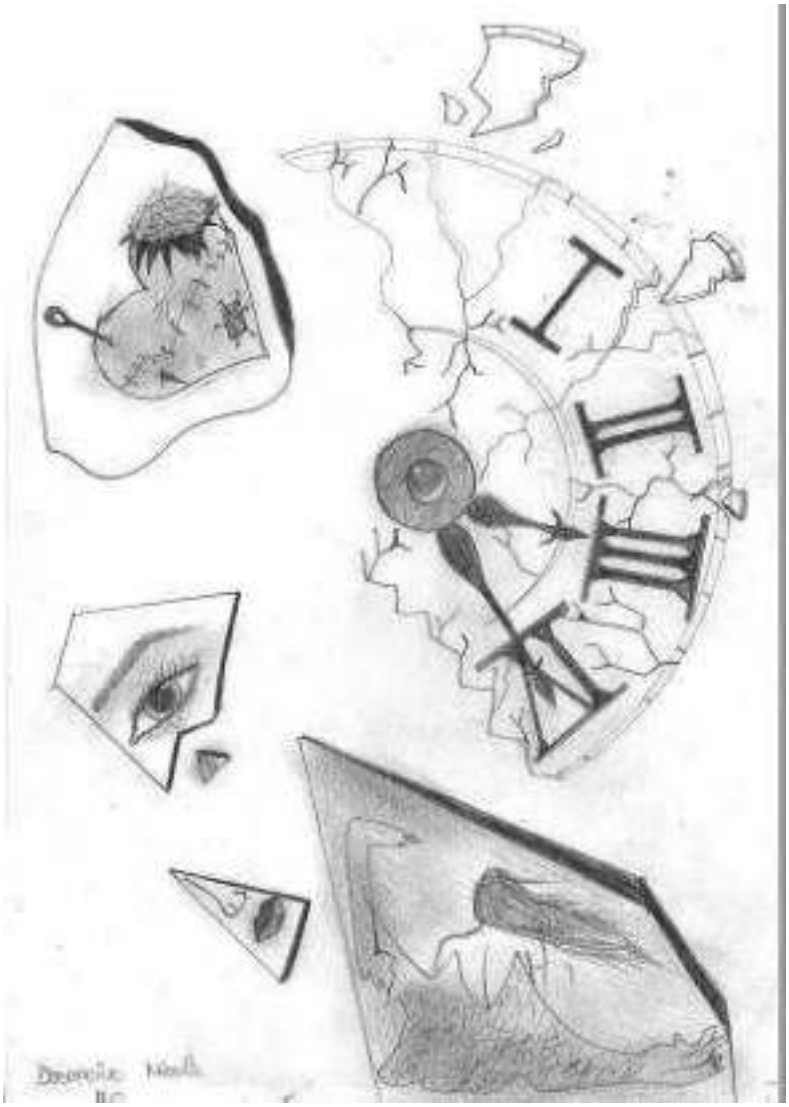

The last of us è un videogioco firmato Naughty Dog e pubblicato da Sony Computer Entertainment.

Ecco brevemente il trama del gioco: tutta la storia si fonda sulla speranza di Joel (il protagonista) di trovarsi una nuova figlia, dato che la sua era morta. In questo mondo post apocalittico in cui Joel vive con il peso della morte di sua figlia, succede di tutto e il protagonista fa di tutto per cercare una persona che possa sostituirla. Per quelli che amano le storie d'amore e la presenza degli zombi, il gioco è un ottimo passsatempo, dato che i giocatori devono sorpassare alcuni ostacoli. Per esempio dovranno portare fuori città la ragazza, riportarla in ospedale, capire come funziona il raporto tra Joel e la nuova ragazza, di nome Ellie, con la quale all'inizio non va per nienete d'accordo.

Tra alti e bassi, in fin dei conti, Joel ed Ellie riusciranno a costruire un raporto, ma solo perchè Joel ha sempre *sperato* di tenersela vicino. Purtroppo tutto dura solo alcuni anni, in quanto, come ben' sappiamo, niente è duraturo.

Andrei Husar, XI G, bilingv (gamer)

Speranza

Sento un brivido lungo la schiena
Per un minuto sto bene.
E mentre in cielo è la luna piena
Resto viva per la *speranza* nelle mie vene.
Anche se te ne sei andato
Non mi resta che aspettare,
Zucchero nella mia vita hai portato
Adesso non ti resta che tornare.

***Ioana Denisa Chindriș,* XI G, bilingv**

creazione propria

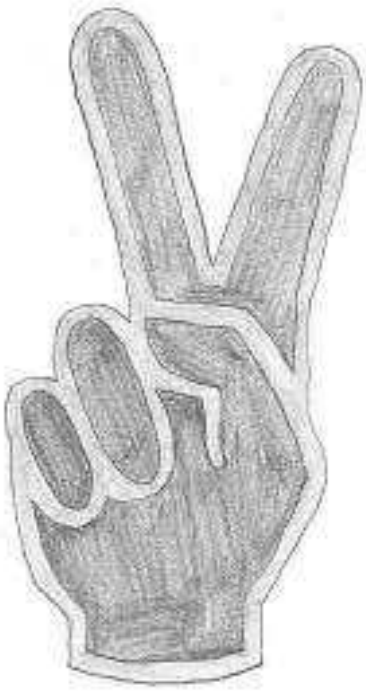

Speranța pentru un mediu mai curat

Educaţia pentru mediu are scopul de a îmbunătăţi calitatea vieţii, poate ajuta oamenii să câştige cunoştinţe, deprinderi, motivaţii şi valori, de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului şi de a-şi asuma răspunderea pentru menţinerea calităţii mediului.

Dacă înţelegem toţi, că trebuie să luăm în serios protecţia mediului şi că un mediu înconjurător sănătos e un drept important al fiecăruia, de care avem mare nevoie şi pe care trebuie să îl apărăm, va fi mai uşor să se facă cele de trebuinţă acum. Dacă mai amânăm, vom ajunge să simţim fiecare, direct şi dureros, ce înseamnă să nu ai un mediu curat.

Dacă ne întrebăm, ce şansă are educaţia pentru mediu, într-o lume condusă de interese materiale şi ce efecte ar avea, nu trebuie să fim părăsiţi de optimism, ci să fim convinşi că, începută de la cea mai fragedă vârstă, educaţia ecologică are mari şanse.

Ce nimeni nu poate contesta este faptul, că omul afectează mediul în fiecare clipă, într-o multitudine de feluri, unele mai dăunătoare decât altele. Un alt adevăr este acela, că, aşa cum putem să stricăm, murdărim, tăiem putem foarte bine să şi reparăm, curăţăm, plantăm, într-un cuvânt să ajutăm natura. Şi aici, se ajunge la întrebarea ” Dacă nu noi, atunci cine?”. Noi toţi trebuie să înţelegem şi să acceptăm că, oricâtă matematică, fizică, chimie ar şti un absolvent, orice talent economic şi spirit de iniţiativă ar avea, toate devin inoperabile şi inutile, dacă trăim o viaţă precară într-un mediu alterat, sau dacă ne sufocăm progresiv într-un mediu căruia nu mai avem ce-i face.

În opinia mea, oamenii ar trebui să constientizeze influența, pe care o au asupra mediului inconjurator și rolul pe care trebuie să și-l asume în lupta pentru protejarea acestuia.

În primul rând, omul ar trebui să înțeleagă, că starea mediului înconjurator depinde de fiecare în parte și, că, de multe ori, acțiunile sale duc la rezultate catastrofale și ireparabile. Un mediu poluat ne afectează mai presus de toate sănătatea, motiv pentru care este nevoie de mai

multă atenție pentru a proteja ceea ce natura ne oferă în mod necondiționat. De exemplu, oamenii ar trebui să aibă în vedere reducerea nivelului de poluare, care distruge echilibrul natural al atmosferei, având efecte dezastruoase: efectul de seră, subțierea stratului de ozon, smogul din orașe si încălzirea globală.

În al doilea rând, este nevoie de o mai mare conștientizare și informare în rândul populației, pentru ca acțiunile în acest sens să aibă succes. Din păcate, anumite pierderi nu mai pot fi recuperate, iar în unele cazuri, răul produs de poluare nu mai poate fi reparat. De exemplu, dispariția a sute de specii de plante și animale. Acțiunile de protejare a mediului nu trebuie să înceteze, deoarece trebuie păstrate lucrurile frumoase, care există în continuare.

Protejarea mediului înconjurător este o problemă mondială și, tocmai de aceea, fiecare om ar trebui să își asume această responsabilitate. Depinde doar de noi, dacă trăim într-un mediu curat, sănătos și nepoluat.

Prof. Duță Camelia Silvia

Speranța, cea care naște incredibilul

Speranța, conform definiției date de dicționarul explicativ al limbii române este „*sentimentul de încredere în rezolvarea favorabilă a unei acțiuni, în realizarea unei dorințe*”.

În realitate, nu știu dacă există o explicație concretă a speranței, știu doar, că este un sentiment inegalabil, atât de intens, încât devine greu de transpus în cuvinte. Despre speranță mai știu, din cele auzite prin casă și la școală, că moare tot timpul ultima și că reușește să ne țină raționali într-o lume a improbabilităților, în care sănătatea, fericirea, iubirea și alte derivate ale acestora, nu sunt

garantate, în care „mâine”, nu este cert.

Gabriel Liiceanu spune, că „*speranța pare să fie ingredientul principal al vieții*”, o descrie ca fiind „un program de așteptare a unui mai bine”. Asociem speranța cu pozitivul, cu binele, afișând-o în primele rânduri ale tabelului virtuților, aceasta manifestându-se în cea mai puternică formă a sa, atunci când omul se întâlnește cu disperarea, cu neputința, cu durerea, iar atunci, speranța aduce lumină, încredere, aducând sens expresiei, atât de des utilizate și parcă făcute pentru copilărie: „luminița de la capătul tunelului”.

Divinitatea reprezenta singurul fenomen, care prin atributele sale superioare omului, îi oferea speranță, ajungând acum să fie însoțită de știință pe calea către îndeplinirea acestei misiuni. Tehnologia, medicina, chimia sunt doar câteva domenii ale științei, ce au condus lumea spre acel „mai bine”, care este sinonim cu evoluția și în care, prin natura noastră, suntem programați să credem.

Cu toate că știința este considerată o zonă fără de sentiment, în care emoțiile nu își au locul, scopul acesteia s-a adeverit de fiecare dată a fi omul, crearea unui produs ingenios pentru a-l ajuta sau chiar a-l salva. Când boli incurabile au reușit să pătrundă în viețile noastre, aducând oameni în pragul celor mai întunecate gânduri. De fiecare dată, prin activitatea neîncetată, știința a oferit speranța unui viitor, cel puțin a unei prelungiri, venind ca liniștire sufletului.

Cred că știința s-a născut din speranță, din credința, că există ceva mai mare, ceva dincolo de ceea ce putem vedea cu ochiul liber, cum ne demonstrează chimia și astronomia, că viața este susținută și de către cele mai mici organisme, cum ne demonstrează biologia, și că, prin determinare, putem găsi vindecarea, așa cum ne demonstrează medicina.

Dorca Alexia, cls. a XII-a H

Prof. îndrumător: Duță Camelia Silvia

Un stil de viață sănătos

Un număr tot mai mare de dovezi științifice arată, că stilul de viață joacă un rol extraordinar în menținerea stării noastre de sănătate. De la ceea ce mâncăm și bem, până la cât de multă mişcare facem sau în ce măsură consumăm substanțe nocive (alcool, tutun, droguri), toate acestea sunt strâns corelate cu starea noastră fizică, cu riscul de a dezvolta diverse afecțiuni cronice şi cu speranța de viață.

Bolile de inimă, cancerul, diabetul, bolile articulare și bolile mintale sunt responsabile pentru un număr mare de decese și dizabilități. Multe probleme de sănătate pot fi însă prevenite sau cel puțin amânate prin adoptarea unui stil de viață sănătos.

Cum ne putem menţine un stil de viaţă sănătos?

- ***Alimentaţia***

Consumul consistent şi regulat de fructe și legume trebuie să facă parte dintr-o rutină alimentară sănătoasă. Nu degeaba Hipocrate, părintele antic al medicinei, spunea ”Fie ca hrana să-ți fie medicament şi medicamentul hrană.”

Legumele, şi mai ales verdețurile, împreună cu fructele conțin cantități abundente de substanțe nutritive, cum ar fi vitaminele și antioxidanții, care ajută la creșterea sistemului imunitar și la combaterea bolilor. Alături de fructe şi legume, se recomandă consumul de gustări sănătoase între mese Seminţele, fructele oleaginoase (nuci, alune, caju, fistic, migdale), fructele uscate şi cerealele sunt tot atâtea posibilităţi de a ne completa meniul zilnic. Studiile au arătat, că

persoanele, care consumă fructe oleaginoase în fiecare zi, trăiesc mai mult şi mai bine din punct de vedere al sănătății.

Fructele uscate sunt extrem de nutritive. Raportat la greutate, acestea conțin de până la 3,5 ori mai multe fibre, vitamine și minerale decât fructele proaspete. Apoi, sunt şi o sursă excelentă de antioxidanți, îmbunătățind fluxul sanguin, susținând sănătatea digestivă, reducând daunele oxidative și diminuând riscul de boli. Prin urmare, o singură porție de fructe uscate poate furniza un procent mare din aportul zilnic recomandat de vitamine și minerale.

Cerealele integrale, precum fulgii de porumb, fulgii de orz, ovăz sau secară, fac parte din dieta umană de mii de ani. Acestea vin cu un aport important de fibre, minerale, antioxidanţi, vitamine şi chiar proteine. Numeroase cercetări au arătat beneficiile pentru sănătate ale consumului de cereale. Printre acestea: reducerea riscului bolilor de inimă şi a infarctului, reducerea riscului de obezitate, diabetului de tip 2, inflamațiilor cronice, a colonului iritabil şi a cancerului.

- ***Hidratarea***

Corpul uman conține aproximativ 60% apă. Este suficientă doar pierderea a 1-2% din apa din corp pentru a vorbi de deshidratare şi de suporta efectele acesteia (piele şi gură uscată, constipație, o senzaţie acută de sete şi de foame, oboseală, dureri de cap, ameţeli, stare de leşin,

probleme în funcționarea inimii şi a creierului). Pentru o bună hidratare a organismului, se recomandă consumul a cel puţin 8 pahare de apă pe zi, asta ar însemna cam 2 litri.

Alături de apă, ceaiurile sunt o modalitate excelentă de ne hidrata, dar şi de a îi oferi organismului o sursă naturală de antioxidanţi. De la ceaiul verde şi cel de hibiscus, la ceaiul alb şi de mușețel, acestea sunt pline de flavonoide și alte elemente sănătoase. Cercetările sugerează, că ceaiul înlocuieşte fluidele din corp, iar graţie proprietăţilor sale poate preveni şi bolile de inimă, diabetul sau chiar unele tipuri de cancer.

Mişcarea

Beneficiile pentru sănătate ale exercițiilor fizice regulate și ale mișcării în general sunt imposibil de ignorat. Oricine şi la orice vârstă poate face mişcare şi beneficia de efectele acesteia asupra tonusului, stării de bine şi sănătăţii proprii.

Viața sănătoasă este despre asumarea responsabilității pentru deciziile noastre și a face alegeri sănătoase în prezent şi pentru viitor. Prof. Incze Cristina

Speranța...

Cuvântul „SPERANȚĂ'' poate fi redat prin foarte multe contexte, însă sensul rămânând același. Întâlnim de multe ori, în viața de zi cu zi, oameni pe care îi auzim spunând: „*Sper să reușesc să trec peste acest obstacol´´* sau „*Sper la un viitor strălucit*''. Pentru a se îndeplini nu este suficient doar să o spui, trebuie să-ți dorești, să lupți și să crezi.

Jimmy Dean spunea: „*Nu pot schimba direcția vântului, dar îmi pot ajusta pânzele în așa fel încât să ajung întotdeauna la destinația dorită*'', exact ca și în cazul științei de viață, atunci când un doctor întâmpină un caz în care un pacient suferă de o boală al cărui tratament parcă este

de negăsit, iar șansele la viață sunt minime, scăzând tot mai mult pe zi ce trece. Chiar dacă a studiat ani întregi medicina, acesta a fost un moment în care toate studiile n-au mai contat, a rămas doar speranța, speranța că va reuși să vindece pacientul, că va reda zâmbetul pe chipul acestuia.

Oamenii de știință, în special chimiștii și biologii, afirmă, că natura îi surprinde în fiecare zi, că ei se află într-un continuu studiu de învățare. Noi, oamenii, suntem parte din natură, dar activitatea noastră umană este înțeleasă ca fiind o categorie separată de fenomenele naturale. Acum ne putem întrebarea: „*De ce?*'', căci o persoană diagnosticată cu autism va interacționa mai repede cu natura decât cu oamenii, natura este cea care îl va ajuta să se străduiască, să înțeleagă felul în care funcționează oamenii.

Sunt sigură, că toți ne punem diferite tipuri de întrebări, când vine vorba de știință, întrebări la care poate că nu vom avea niciodată răspuns, pentru că asta este știința, un sistem de cercetări fascinante, care pot fi vizualizate, dar nu pot fi definite întotdeauna.

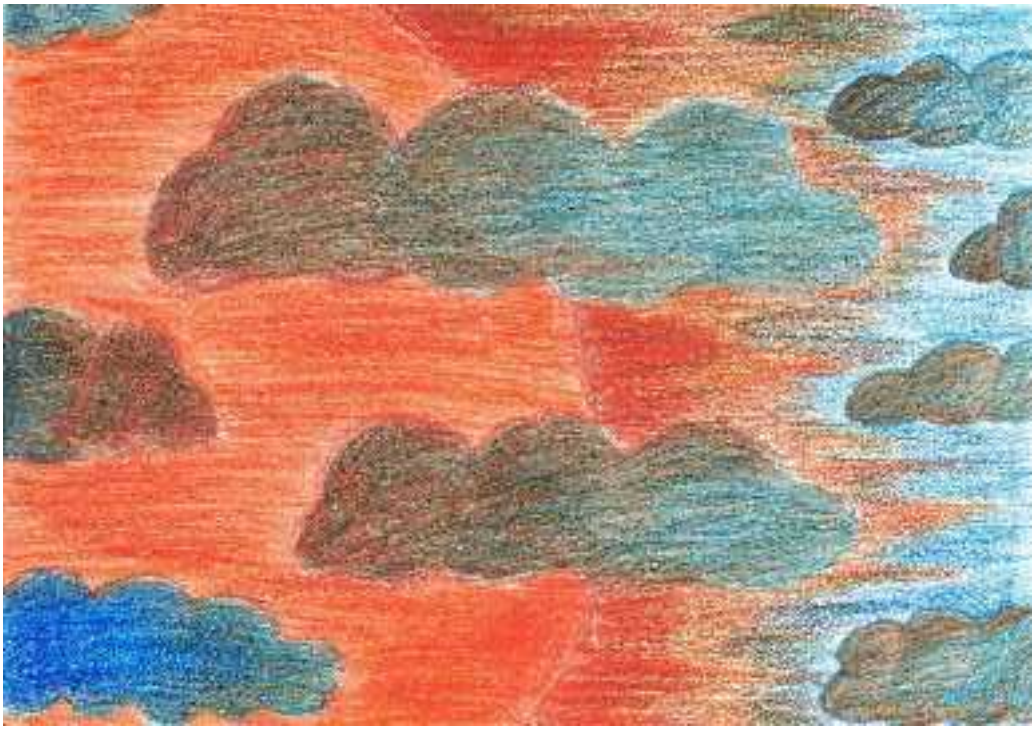

Roman Karina, clasa a X - a G

Prof. îndrumător: Incze Cristina

Speranța –sursa renașterii

Astăzi a sosit momentul să ne amintim de *speranță*, fiindcă ea este cea care ne dă putere, acționând ca o energie a sufletului. Este un vis, pe care-l avem cu ochii deschiși, și pentru a fi înfăptuit avem nevoie de voință, care este însoțită de răbdare, inteligență și curaj. Ca atare, voința este o forță care imprimă o mișcare, ea putând fi greșită dacă este grăbită, haotică, dacă nu solicită inteligența și curajul pentru a-i da un sens.

Fiecare om are dorințe, își creează un ideal și speră să și-l îndeplinească prin luptă, deseori fiind implicat sacrificiul sub diferite forme. Fiecare om speră să fie fericit. Speră, iar cine nu poate spera și nu poate lupta, nu are cum să ajungă la fericire.

Într-o luptă poți spera, poți realiza, poți câștiga, dar poți să te afli în pragul de a pierde, sau a pierde cu adevărat; dar mai poți încerca, mai poți din nou spera, fără de speranță neputând, în final, câștiga. Și, ceea ce este important, este ca lupta să fie făcută în spiritul adevărului și al dreptății.

Existențialiștii secolului trecut au vorbit foarte mult despre deznădejde, ca stare în fața unei lumi închise, fără ieșire. Reprezentantul existențialismului, filozoful, dramaturgul, romancierul francez Jean-Paul Sartre – având o filozofie marcată puternic de aspectele politice ale vremii – , în povestirea „*Cu ușile închise*” imaginează camera ca un fel de infern, un spațiu închis, lipsit de ferestre și pat, cu lumina permanent aprinsă și ușa încuiată pe dinafară; un spațiu în care nimeni nu intră, iar cele câteva personaje dinăuntru nu pot ieși… Fiindcă, nicio dorință de a crede nu este zugrăvită în arta sartriană. Sartre, fiind un existențialist, care a respins existența lui Dumnezeu, consideră că omul își primește existența de la părinți, iar „apariția” existenței este un accident. Ori, speranța este una dintre virtuți. Virtutea creștină înseamnă tăria și statornicia pe calea binelui, în săvârșirea faptelor bune și biruința continuă asupra răului. Ea trebuie să stăpânească întreaga ființă a creștinului și să-i fie întotdeauna podoabă a sufletului. Omul nu trebuie să viseze și să rămână pasiv, ci trebuie să și acționeze în dobândirea dorinței sale, a idealului său. Iar idealul său se va însuma idealului colectiv, întru binele societății în care trăim.

În viață, individul se lovește de tot felul de obstacole, de greutăți. Existența ne este un șir de victorii și eșecuri, iar ființa umană nu poate rezista, decât dacă găsește în propria interioritate puterea necesară de a merge mai departe. O asemenea sursă de putere de renaștere este tocmai speranța. Renunțarea la lupta cu viața, incapacitatea de a depăși deznădejdea amenință evoluția ființei și chiar integritatea ei. Dacă lumina permite ochilor să vadă ceea ce este în jur, speranța

deschide ochii sufletului pentru a vedea, că există o cale de a merge mai departe, folosind lumina întrezărită. Ivirea acestei lumini a sufletului acționează salvator. Cuprins de speranță, omul alungă teama răului din viața sa. El va înțelege, că trebuie să lupte pentru normalitatea, liniștea vieții lui și că spiritul său va renaște datorită acestei lumini. Să sperăm, fiecare dintre noi, să avem răbdare, maturitate, să sperăm toți, împreună, în dreptate și adevăr, să nu mințim sau să ne lăsăm manipulați, să nu deznădăjduim, fiindcă deznădejdea nu duce nicăieri, curmă drumul pavat cu flori al speranței, care tocmai s-a deschis.

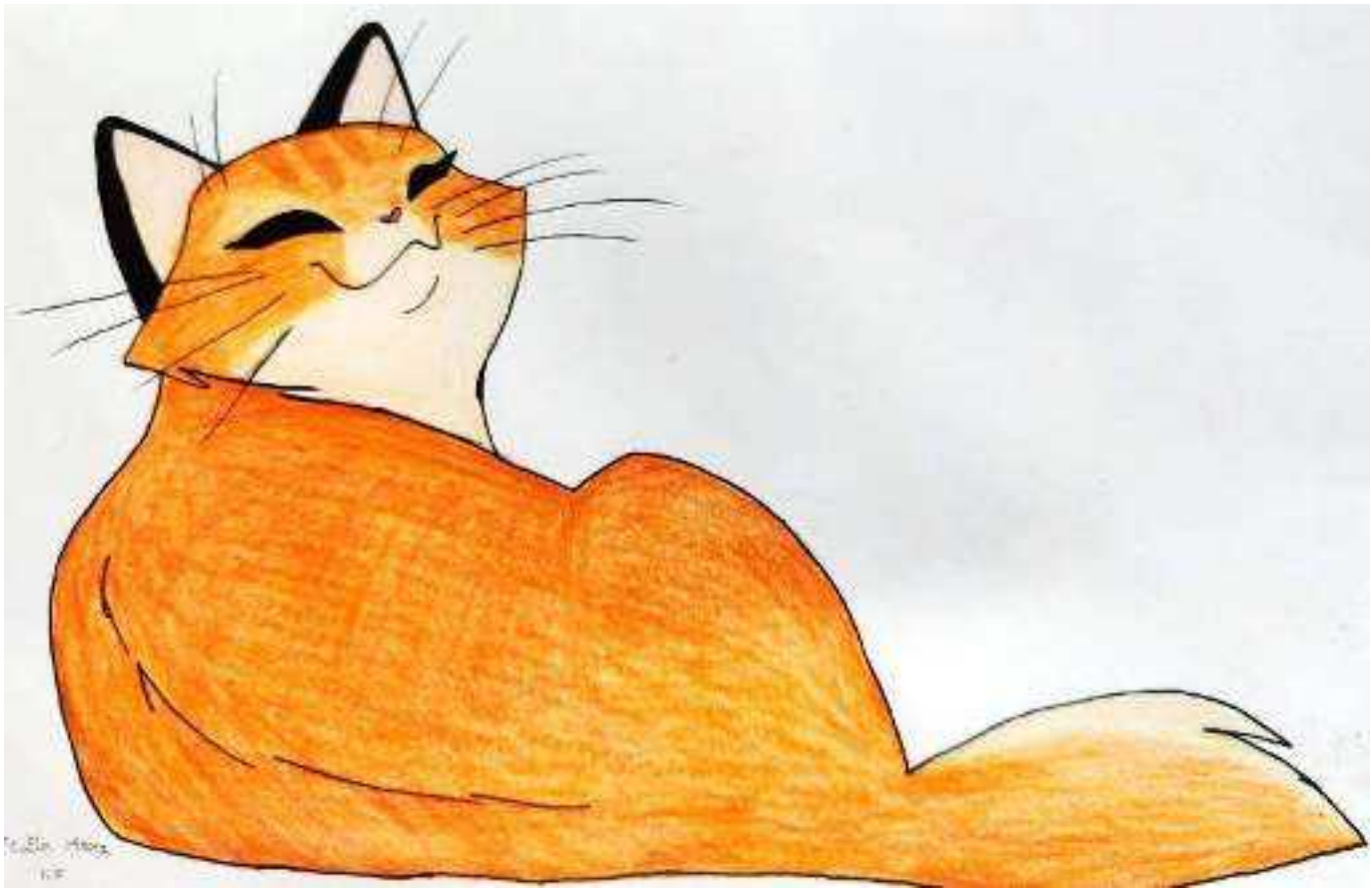

Orban Daniela Maria, clasa a X- a G

Prof.îndrumător: Bencze Ramona

Noutăți IT

Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402)

Prof. Andreia Lungu

De la prima generație de laptopuri ASUS cu doua ecrane au avut loc multe îmbunătățiri, astfel, noul Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) aduce în premieră un ecran principal OLED cu rezoluție 2.8K, aspect 16:10, o rată de împrospătare fluidă de 120 Hz și un timp de răspuns excepțional de 0.2 milisecunde pentru imagini în mișcare de o claritate excepțională.

Informaţiile publicate pe site-ul Digi24.ro pot fi preluate, în conformitate cu legislația aplicabilă, doar în limita a 120 de caractere. Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) este un laptop dezvoltat pentru creatori și pentru cei care lucrează de pretutindeni, oferind un spațiu de lucru fără compromisuri și performanță pregătită chiar și pentru cele mai pretențioase fluxuri de lucru. Display OLED la 120 Hz de care te vei îndrăgosti Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) reușește să ofere nu unul, ci două ecrane excepționale pentru că atât afișajul principal OLED, cât și cel secundar ScreenPad Plus au în comun mai multe caracteristici ca niciodată: rulează la 120 Hz, oferă o rezoluție fină 2.8K, acoperă 100% din spectrul de culoare DCI-P3 și sunt validate PANTONE din fabrică. Afișajul principal de 14.5 inch cu aspect 16:10 și suport Dolby Vision este un excepțional panou OLED care a primit cea mai puternică certificare OLED: VESA DisplayHDR 500 True Black, datorită luminozității maxime de 550 niți. Ca și în cazul altor

ecrane ASUS OLED, și acesta este certificat TUV Rheinland pentru emisii foarte reduse de lumină albastră dăunătoare, protejându-ți astfel ochii în timpul ședințelor de lucru sau când te relaxezi. Contrastul extrem de 1.000.000:1 și timpul de răspuns de doar 0.2 ms al afișajului principal OLED asigură o claritate fără egal în timpul scenelor în mișcare și îți permite să observi cele mai fine detalii chiar și atunci când derulezi textul dintr-o pagină web.

ScreenPad Plus: fluxuri productive ajutate de ScreenXpert 3 În completarea afișajului principal, Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) oferă ecranul secundar ScreenPad Plus în variantă actualizată cu diagonală de 12.7 inch, rezoluție 2.8K, 120 Hz și o luminozitate maximă de 500 niți. Ca și ecranul principal, ScreenPad Plus este tactil și afișează cu precizie culorile, permițând configurarea pentru fluxuri de creativitate și multitasking eficient prin intermediul Panoului de Control, componentă a aplicației ScreenXpert 3. Panoul de Control este personalizabil și permite controlul intuitiv și precis al aplicațiilor de productivitate compatibile: Adobe Photoshop, Illustrator, Lightroom Classic, Premiere Pro și After Effects, cu multe alte aplicații aflate deja în lucru. Performanță pentru orice situație

Componentele de ultimă generație ale laptopului Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) sunt suficient de puternice pentru fluxuri de lucru care nu erau posibile acum câțiva ani pe un laptop. Astfel, în configurația de top primești un procesor Intel Core i9-12900H din generația a 12-a și o placă video NVIDIA GeForce RTX 3050Ti cu TDP maxim total de 85 Wați. Cele două componente foarte puternice sunt răcite de noul sistem Active Aerodynamic System Ultra (AAS Ultra), un mecanism care îmbunătățește atât răcirea, cât și ergonomia prin ridicarea și înclinarea ScreenPad Plus la un unghi de 12 grade, moment în care fluxul de aer crește cu 38%. Răcirea

laptopului Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) este completată de ASUS IceCool care constă în două ventilatoare de 12 V cu 93 și 97 de lame subțiri, curbate, și un radiator cu două conducte de căldură de 8mm. Combinate, cele două sisteme sunt capabile să răcească eficient componentele, păstrând un nivel acustic scăzut, care nu te deranjează, de doar 28 dB în modul Whisper.

LECȚIA

DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN C.D.I.

”Limba este întâiul mare poem al unui popor”, mărturisea, în una din cugetările sale, Lucian Blaga. Și într-adevăr limba este un poem tocmai pentru că prin el se închină un imn istoriei poporului cu tot ce simte și gândește, cu tot ce realizează el. Alături de tradiții și obiceiuri, limba a conferit poporului român perenitate. Limba română este expesia cea mai cuprinzătoare a ființei naționale a poporului român, ea identificându-se, de fapt ,cu existența milenară a acestui popor ,cu bucuriile și tristețile trăite din plin .

Predarea şi învățarea limbii române în şcoală constituie astfel o necesitate pentru cultura generală a oricărui elev indiferent de domeniul de activitate în care îşi va exercita pregătirea. Prin asimilarea cunoştinţelor de morfologie, sintaxă prevăzute de programele şcolare, elevii capătă un volum de noţiuni, categorii, termeni, definiţii, clasificări, etc., reprezentând baza teoretică pe care se clădeşte şi se perfecţionează treptat deprinderile de exprimare corectă scrisă şi orală, și dezvoltă gândirea.

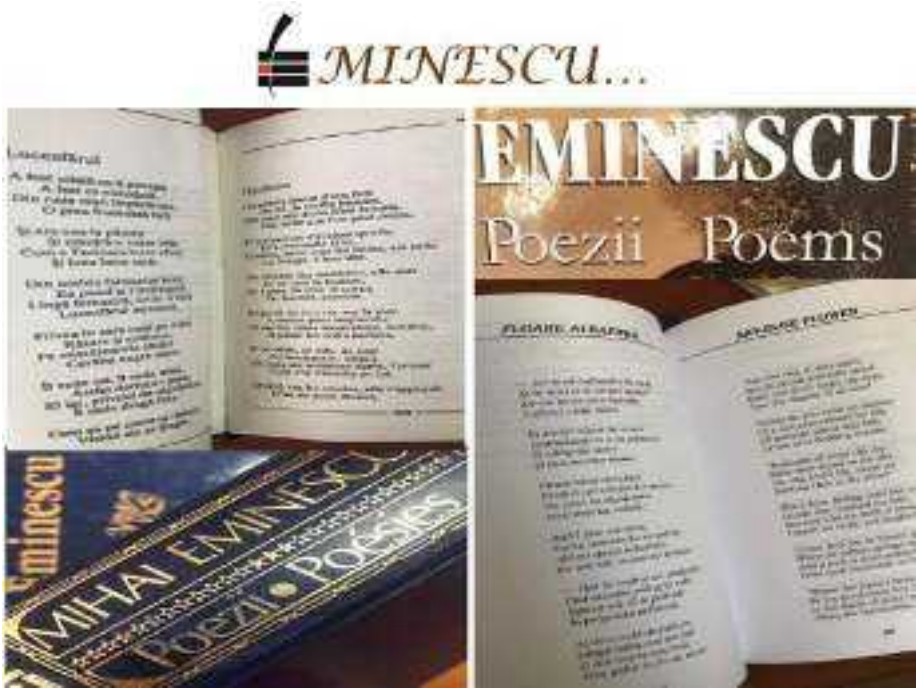

Însemnătatea practică a cunoștințelor de limbă și literatură, rolul reglator al limbii și necesitatea de a asigura fiecărei lecții maximum de eficiență instructiv-

educativă impune perfecționarea continuă a activității didactice și parcurgerea unui amplu material bibliografic de specialitate pentru studiul teoretic al problemelor științifice.

Susținerea de lecții de limba și literatura română în C.D.I. are ca scop evidențierea importanței folosirii resurselor C.D.I. în predarea limbii și mai ales a literaturii române la elevii de liceu , utilizând resursele Centrului de documentare și informare și utilizarea metodelor activ-participative, pentru a asigura o mai bună înțelegere și asimilare a cunoștințelor în vederea obținerii unor rezultate deosebite la sfârșitul ciclului liceal și la examenul de Bacalaureat. Nu trebuie uitat ceea ce e prioritar: finalitatea principală a procesului de receptare a literaturii în școală rămâne aceea de a forma din elevi cititori de literatură, în devenire oameni cu deprinderea de a citi,zilnic, ceva interesant,capabili de a adopta o poziție personală față de lecturile lor.

Importanța acestei"discipline" școlare reiese din specificitatea artistică a ei, prin care se pot realiza obiective generale instructiv-educative ,educativ-formative ale învățământului, pe calea sensibilizării elevilor. Prin intermediul modelelor de artă literară oferite spre receptare ,obiectul acesta acționează direct asupra sensibilității și, implicit conștiinței lor, înlocuindu-le cunoștințe, idei, sentimente și modelându-le atitudini și comportamente umane.

Astfel, elevii își vor dezvolta capacitatea de a comunica liber, de a-și exprima un punct de vedere și de a-l argumenta. Într-o perioadă plină de transformări, limba română trebuie privită dintr-o altă perspectivă, iar profesorului îi revine sarcina de a selecta cele mai potrivite metode de predare-învățare-evaluare, care să plaseze elevul în centrul lecției, stimulându-i și dezvoltându-i capacitatea de fi creativ și de a se exprima corect.

Spre deosebire de lecția tradițională de limba și literatura română, cea desfășurată în C.D.I. aduce următoarele beneficii pentru utilizarea lui sub formă programată la lecțiile de limba și literatura română, dar nu numai:

- ✓ Formarea, în rândul elevilor a deprinderilor de studiu individual și în echipă,în vederea formării/dezvoltării competenței de "a învăța să înveți",necesare pe tot parcursul vieții;
- ✓ Asigură accesul facil la noile mijloace de informare și comunicare;
- ✓ Ajută la identificarea și dezvoltarea obiectivelor info-documentare din programele școlare;
- ✓ Duce la sporirea gradului de autonomie al beneficiarilor;

Obiectul **limba și literatura română** este de primă importanță în procesul pe care îl reprezintă învățământul național. De însușirea corectă a limbii române depinde succesul la învățătură al elevilor la toate celelalte discipline din planul de învățământ, iar de însușirea marilor modele ale artei literar-artistice românești depinde gradul de educare și formarea a personalității lor, profilul intelectual, afectiv, moral, cetățenesc .Formarea și dezvoltarea priceperilor și deprinderilor de exprimare corectă orală și scrisă este un obiectiv de cea mai mare importanță al școlii actuale. Acest obiectiv devine realizabil prin studierea Aspectele teoretico-descriptive, însușirea unui minimum de noțiuni, termeni și definiții, operarea de clasificări și analizele prin care se aplică teoria învățată sunt necesare nu numai din punct de vedere informativ, metodologic, pentru cunoașterea obiectului de studiu și pentru formularea riguroasă a regulilor în termeni adecvați ci și din punct de vedere formativ, pentru conștientizarea unor deprinderi empirice, pentru consecințele asupra gândirii și a exprimării, asupra capacității de analiză a mesajelor receptate și de construire a propriilor mesaje.

Proporția judicioasă dintre teorie și practică, orientarea teoriei înseși spre practică și înțelegerea justă a practicii ca practică a comunicării sunt principalele probleme ale predării limbii române în școală. În programa școlară se precizează că una dintre valorile ce trebuie formate elevilor este: „Cultivarea unei atitudini pozitive față de limba română și recunoașterea rolului acesteia pentru dezvoltarea personală și îmbogățirea orizontului cultural.” Cunoașterea limbii române presupune spirit de discernământ și el nu se poate forma dacă profesorul se limitează la situațiile simple, care nu cunosc abateri. Profesorul are datoria de a-i înarma pe elevi

cu instrumentele necesare pentru a-i face capabili să discearnă soluția corectă în situațiile în care există multiple posibilități de greșeli.

Este o constatare generală că mulți dintre elevi nu sunt capabili la terminarea liceului, să redacteze un text , să relateze o experiență personală,să utilizeze adecvat strategii de înțelegere și interpretare în receptarea textelor literare și non literare sau să aplice în diverse situații de comunicare,normele ortografice,ortoepice ,de punctuație,morfosintactice și folosirea adecvată a unităților lexico-semantice, constatare din păcate destul de adevărată.

Obligat să parcurgă manualul, să rezolve majoritatea exercițiilor din manual, să asigure o bună pregătire în vederea promovării cu succes a examenului de bacalaureat, profesorului îi rămâne puțin timp la dispoziție pentru ceea ce ar trebui să asigure caracterul formativ al predării limbii române. Clasa de elevi este un grup social specific, ca structură, cu roluri clare. Centrul de documentare și informare reprezintă spațiul optim pentru predare-învățare-evaluare, oferind beneficiarilor (cadre didactice, elevi, părinți) suportul necesar desfășurării în cele mai bune condiții a procesului educațional.

Prof.documentarist, Ramona Fonai

Bibliotecar, Ionela Hojda

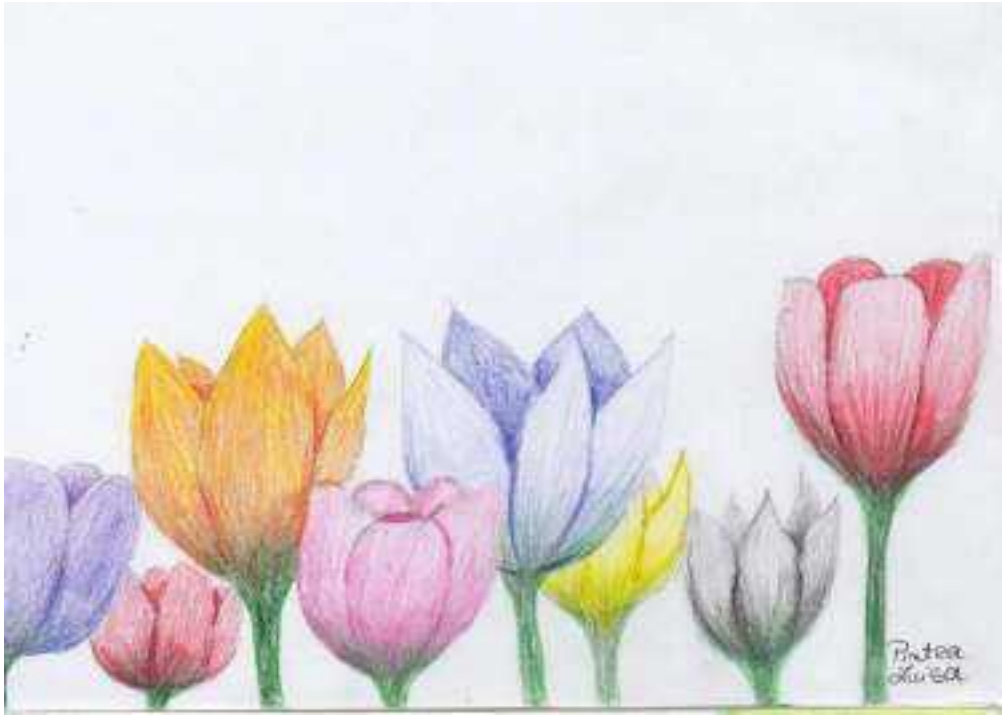

Proiectul Creșterea performanțelor energetice, a unităților de învățământ în Municipiul Baia Mare

Colegiul Național "Mihai Eminescu" Baia Mare, corp școală 1 și sala de sport

În 25 august 2020 au început lucrările de reabilitare termică a Colegiul Național „Mihai Eminescu" în urma finanțării obținute pe *Programul Operațional Regional 2014-2020,* pentru creșterea performanței energetice a unității de învățământ - corp școală 1 și sală de sport, pe axa prioritară *sprijinirea tranziției către o economie cu emisii scăzute de carbon,* prioritatea de investiții *sprijinirea eficienței energetice, a gestionării inteligente a energiei și a utilizării energiei din resurse regenerabile în infrastructurile publice,inclusiv în clădirile publice și în sectorul locuințelor.*

Până acum s-au realizat următoarele lucrări: înlocuirea în totalitate a instalației termice, instalația de apă caldă, s-au montat corpuri de iluminat cu led, s-a înlocuit tâmplăria exterioară și interioară, izolarea termică a clădirilor,s-a montat instalația de detecție și semnalizare la incendiu, s-a înlocuit sistemul de iluminare de siguranță , s-a schimbat instalația de paratrăsnet s-a montat tavane false la etajul I și II, s-au efectuat lucrări de zugrăvire la etajul I.

Administrator patrimoniu:
Adrian Marinel Crăciun

CUPRINS

Cuvânt înainte ….…….……. 1
Interviu …….……..……... 3
Voci eminesciene …….…….. 8
Creații ale membrilor Cenaclului Cultural ”Voci eminesciene”…… 14
Teatru sub castani……. 47
Speranța…….. 50
Tener fe……. 52
La esperanza..... 53
Cuando todo está negro, la esperanza es lo último que nos salva …….. 54
¿Qué es la esperanza? …….. 55
Valentina y los duendes de la esperanza 56
„AUCH AUS STEINEN, DIE EINEM IN DEN WEG GELEGT WERDEN, KANN MAN ETWAS SCHÖNES BAUEN.“ – JOHANN WOLFGANG VON GOETHE ……..…… 58
Mon espoir…….. 60
Une lueur d'espoir ……..…… 60
DERRIERE TOI …… 61
Hope is freedom..... 63
Hope ……... 64
GREENTIN VOLUNTEERS IN THE CLASSROOM2021 …….…….. 65
Hope is in the air ……...……. 66
Spring of Hope…….……..... 67
ENEIDE e il mito della speranza ……..... 68
Speranza nella letteratura……..... 70
Speranza, etimologia ……...…….. 71
Speranza protagonista di un video gioco …….……. 72
Speranza ……... 73
Speranța pentru un mediu mai curat …….. 74
Speranța, cea care naște incredibilul …….. 76
Un stil de viață sănătos …….……. 78
Speranța… …….…….. 80
Speranța – sursa renașterii ….…… 82
Noutăți IT Zenbook Pro 14 Duo OLED (UX8402) ……... 85
Lecția de limba și literatura română în C.D.I. ……..……. 88
Proiectul Creșterea performanțelor energetice, a unităților de învățământ în Municipiul Baia Mare …… 92

"La zidirea Soarelui, se ştie,
Cerul a muncit o veşnicie,
Noi, muncind întocmai, ne-am ales cu,
Ne-am ales cu domnul Eminescu.
Domnul cel de pasăre măiastră,
Domnul cel de nemurirea noastră... Eminescu"

Baia Mare, str. Culturii, nr. 7
Cod postal: 430316
Tel. 0262211069, Fax. 0262211987
e-mail: colegiul_mihaieminescubm@yahoo.com
www.eminescubm.ro

ISSN 2065-9733